

Maš tednik

kulturno - politično glasilo

KROJ

svetovnih in domačih dogodkov

3. leto / številka 21

V Celovcu, dne 23. maja 1951

Cena 70 grošev

Vašo spalnico kupite v največji avstrijski specialni tovarni pohištva

AVE MÖBEL

Zaloga v Celovcu - Klagenfurt
Getreidegasse 1

Belljak - Villach, Moritzgasse
(nasproti Park hotela)

Ljudska štetje

V novodobnih državah se je udomačila navada oziroma potreba, da vsakih deset let prešteva država svoje prebivalstvo in sicer ne samo število, marveč tudi vse druge podrobnosti.

Važno je za državni ustroj, kakšne so prilike glede starosti. Dali se celotno prebivalstvo s stopnjevanjem medicinskega znanja stara, če prirast po rojstvih odgovarja smrtnim slučajem itd.

Država bo štela družine in bo ugotovila poklic posameznih družinskih članov.

Država bo štela vsa podjetja in vse kmečke obrate, da tako ugotovi podlago za svoje gospodarske ukrepe.

Med drugim pa bo država ugotovila občevalni jezik posameznikov. Občevalni jezik je jezik, katerega govorimo v družini. Tudi oni, ki hodi v nemško tovarno ali pisarno na delo, preživi večji del dneva v svoji družini. Doma pa govorimo slovensko. Radi tega bomo v ta del vprašalne pole zapisali „Slovenisch“. Kakor smo pod kaznijo obvezani, da vse dele pole pravilno izpolnimo, tako smo tudi dolžni, da glede občevalnega jezika povemo resnico.

Vemo, da se marsikateri po svojih izkušnjah zadnjih desetletij boji povedati resnico. Vendar nas državni zakon, kakor tudi božja zapoved „Spoštuj očeta in mater...“ obvezujeta, da govorimo tudi glede jezika polno resnico.

Nekateri bi mogoče celo mislili, da so s priznanjem k svojemu slovenskemu materinskemu jeziku manjvredni. Nasprotno! Kolikor jezikov znaš, toliko moč velja! Pravi stari pregovor: Vse jezike spoštuj, svojega pa ljubi in se k njemu priznavaj, če hočeš biti moč poštenjak.

Ker pa vemo, da se v obmejnih krajih, kjer živita dva naroda drug poleg drugega, ravno ljudsko štetje zlorablja v raznarodovalne namene, smo že pred letom dni s posebno vlogo zahtevali v notranjem ministertvu na Dunaju, da mora biti komisija, ki bo štela in zapisovala po hišah in vaseh, paritetično sestavljena. To se pravi, da mora biti v komisiji tudi slovenski zastopnik. S tem smo hoteli preprečiti vsako zlorabo in vsako laž. Hoteli smo, da bi bila na vprašalnih polah zapisana gola resnica. Edino štetje, ki odgovarja vsem svojem obsegu resnici, obvezuje tudi nas, narodno manjšino, da ga priznavamo. Ker pa naše vloge niso rešili in naših predlogov niso vpoštevali, je za nas Slovence štetje pač tako, kakor so bila vsa dosedanja, namreč štetje, ki ima že v svojem početku namen in nalogo, da zmanjša število Slovencev, da zopet ugotovi uspehe germanizacije.

Mnenja smo, da je država ali režim, ki se boji resničnih števil, na trhljih nogah.

Mi pa zahtevamo in tirjamo, da štetje ugotovi resnično stanje, le tako štetje bomo mogli priznati.

**SPOŠTUJ SAMEGA SEBE!
PRIZNAJ SE K SVOJEMU MATE-
RINSKEMU JEZIKU!
POVEJ IN ZAPIŠI RESNICO!**

NOVI BANKOVCI

Avstrijska Narodna banka bo s 26. majem izdala nove bankovce po 10 šilingov. Stari bankovci po deset šilingov ostanejo tudi še v naprej veljavni.

RAZSTAVA AVG. ČEBULA

Razstava slovenskega slikarja gospoda Avgusta Čebula je bila odprta od 10. do 20. maja in je bila izredno dobro obiskana. Vsem onim, ki so se zanimali za nakup posameznih slik, sporočamo, da se lahko obrnejo na upravo našega lista ali pa naravnost na slikarja g. Čebula, Šmičlavž ob Dravi, pošta Drobolachi.

Dan Katoliške mladine v Celovcu

„To je bil dan, ki ga je naredil Gospod,“ bi lahko rekli za nedeljo na praznik svete Trojice 20. maja, ko se je naša Katoliška mladina v škofiji zbrala v Celovcu.

Prvič v zgodovini krške škofije je mladina slavila svoj veliki dan, ko se je javno pred svetom v pogumni izpovedi priznala h Kristusu, njegovemu nauku in prisegla škofu, Kristusovemu namestniku v škofiji, zvestobo in pokorščino ter mu obljubila, da bo pod njegovim vodstvom delovala za poživitvev božjega kraljestva med svojimi brati in sestrami širom naše lepe domovine.

Prvič v zgodovini se je tudi zgodilo, da je bila zbrana na zgodovinskem prostoru deželnega dvorca mladina iz obeh delov dežele in je združena v veri v Kristusa in bratski ljubezni ter vzajemnosti vsaka v svojem jeziku slavila Boga in izpovedovala svojo vero v Boga in zvestobo njegovim zapovedim. Važnost tega dogodka je sam prevzvišeni nadpastir in predstavnik Cerkve v škofiji poudaril v svojem lepem in zgodovinskem govoru, ko je rekel, da nas kljub razlikam v jeziku in narodnosti veže vera v enega in istega Boga. „In kakor je na binkoštni dan sv. Duh storil čudež, da so ljudje raznih jezikov razumeli govorico apostolov, tako naj tudi nas veže in družijo ljubezen do Kristusa, da se bomo, čeprav različnega jezika, med seboj povezali v ljubezni in vzajemno delovali za uresničitev božjega kraljestva med nami.“

Hvaležni smo prevzvišenemu nadpastirju za te njegove besede. Tako je on kot predstavnik Cerkve v škofiji spet prvi pokazal, kod vodi pot do razumevanja med ljudmi raznih narodov in raznih jezikov. Le Cerkve je tista, ki ima moč in voljo, da spravi narode med seboj in jih v ljubezni do Boga poveže v veliko družino razumevajočih se božjih otrok.

DRUGA VOLITEV DRŽAVNEGA PREZIDENTA JE V NEDELJO, DNE 27. MAJA 1951.

VOLILNA DOLŽNOST OBSTOJA TUDI TOKRAT.

V BISTVU OSTANE NAŠE STALIŠČE NESPREMENJENO.

Naš politični, gospodarski in socialni program je in ostane katoliški.

NE MOREMO RAZUMETI, KAKO JE GOTOVA STRANKA POSLALA NA DEŽELO AGITATORJE, KI SO KATOLIŠKI STVARI VEČ ŠKODOVALI KOT KORISTILI.

Naš program je in ostane tudi slovenski in to predvsem v pogledu vzgoje mladine.

VSİ NAŠI VOLILCI BODO RAZUMELI, ČE JIM PRI DANIH PRILIKAH DAMO NAVODILO IN POPOLNO PROSTOST, DA RAVNA VSAK PO SVOJI VESTI NA DAN VOLITEV, DNE 27. MAJA.

Ameriška pomoč Avstriji

Avstrija je doslej dobila iz Marshallove pomoči za obnovo Evrope še znatne zneske, ki presegajo 500 milijonov dolarjev. Zaradi mednarodnih razmer v zadnjem letu pa so narastle cene surovinam in živilom, ki jih mora kupovati Avstrija na svetovnih trgih ter je zato nastal precejšen primanjkljaj v avstrijski mednaro-

dni trgovski bilanci. Avstrijska vlada se je obrnila za pomoč na ameriško vlado.

V ponedeljek je sporočil vodja ameriškega ERP-zastopstva za Avstrijo na Dunaju C. Mayer, da je ameriška vlada zvišala Avstriji dajatve iz Marshallovega načrta v tekočem letu na 100 milijonov dolarjev in da bo Avstrija razen tega še dobila znesek 10 milijonov dolarjev za kritje trgovskega primanjkljaja.

Prednji zneski bodo porabljeni predvsem za nakup surovin za avstrijsko industrijo in za nakup živil.

Mladina prihaja ...

V zgodnjih jutranjih urah, ko se je Celovec komaj še budil iz spanja, so že prihajale posamezne skupine Katoliške mladine s kolesi v mesto na zbirališča. Za njimi so pridrveli avtobusi iz vseh krajev dežele. V jutranjem hladu je kmalu vse mesto postalo na mah živahno. Dasi dan ni obetal biti lep, je prišlo proti pričakovanju veliko mladih in navdušenih src na ta svoj veliki dan. In zdi se kot da so s svojo veselostjo in mladostjo prisilili sonce, da je posijalo nanje in tako po svoje pripomoglo k lepi uspehi prireditvi, ki bo vsem udeležencem ostala trajno v spominu.

... v stolnici

Mladina iz slovenskih fara se je ob osmi uri zbrala v stolnici h skupni slovenski službi božji. Močno napolnjena stolnica je odmevala ob navdušenih pesmi mladih grl v čast Bogu in naši nebeski Materi Mariji. V zborni sveti maši je mladina molila skupaj z voditeljem dušnopastirskega urada, č. g. dekanom Zechnerjem, ki je daroval sveto mašo. V lepem jedrnatem govoru je po evangeliju nato č. g. Kaselj nakazal smernice za življenjsko delo Katoliške mladine, ki je izvajanjem odličnega govornika pazljivo sledila.

Slavnostna sv. maša

Po maši se je vsa velika množica naše mladine v nevezanem sprevedu napotila na dvorišče deželnega dvorca, kjer je bil pripravljen oder in oltar za škofovo sv. mašo. Ta čas so prišli tudi naši fantje in dekleta iz oddaljenih fara Zilje in tako se je zbralo do 2.000 naše mladine pred oltarjem. Od teh se jih je javilo na šeststo za sv. obhajilo. Za njimi so prikorakali nato z godbami nemški fantje in dekleta in zavzeli ostala mesta, tako da

je bilo dvorišče deželnega dvorca povsem polno. Zastavonosci so tedaj šli po prevzvišenega in ga v slovesnem sprevedu spremili k oltarju.

Za uvod k maši smo zapeli: „Pojte hribi in doline...“

Med mašo smo z zborno molitvijo spremljali presveto daritev. Izbran zbor je pel spremenljive dele pri sveti maši, ljudske mašne pesmi v nemškem jeziku, kar so spremljali operni godci s trombami. Po slovenskem evangeliju je prevzvišeni nadpastir v lepem govoru poudaril pomembnost tega dneva in pozval mladino na delo za božje kraljestvo.

Med delitvijo svetega obhajila, ki so ga delili novi diakoni in lanski novomašniki, je naša mladina mogočno zapela dve pesmi: „Mogočno se dvigni nam spev iz srca“ in „Ti, o Marija“.

Po sv. maši so prevzvišenega škofa od oltarja spet z zastavami pospremili, nar kar se je vsa velika množica mladine razšla deloma v sprevedu, deloma prosto, da se okrepeča s skromnim kosilom za popoldansko prireditev.

Popoldne ...

Popoldansko prireditev so začela naša dekleta z mičnim rajanjem, ki sta ga spremljala dva harmonikarja v narodnih nošah. Rajanje so izvajala dekleta gospodinjske šole v št. Rupertu pod vodstvom svoje učiteljice gđe. Goršičeve. Slikovit prizor je vse gledalce navdušilo. Za nemško pesmijo je nato zapel šentlenarški moški zbor: „Tam, kjer teče bistra Zilja...“ nato pa mešani zbor: „nmau čez izaro.“ Za temi lepimi pesmimi je sledil nemški in nato slovenski govor. Slovenski govornik, dr. Val. Inzko, je očrtal v jedrnatem govoru naloge in dolžnosti katoliške mladine, ki naj pogumno stoji pod zastavo Kristusovo, kajti če je Kristus z njo, potem se ji ni treba ničesar bati...

Glavni govornik je pa bil. mons. Steiner, voditelj Kat. akcije z Dunaja. V lepem in res življenjskem govoru je očrtal pojem življenja in življenje, ki naj ga živi katoliška mladina, če res hoče polnost življenja.

Skoraj kot ilustracija glavnega govornika je učinkovala potem ljudska igra: „Klic“. Pri tej igri, ki je tako življenjsko globoko zajeta, se je marsikdo prvič seznanil z vsebino in načinom ljudskega odra, ki mu gre za poslanstvo, za misijoniranje po gledališki umetnosti.

Ob zaključku

Po igri, ki je s svojo resnostjo gledalce zajela, je prinesla štafeta luč iz Marijinega Celja. In ob tej luči iz Marijinega svetišča je potem vsa Kat. mladina prevzvišenemu nadpastirju prisegla zvestobo in obljubila delo za božje kraljestvo. Luč iz Marijinega Celja so Nemci pozdravili s pesmijo „Meerstern ich dich grüße“, naša mladina pa z veličastno pesmijo: „Marija, skozi življenje voditi srečno znaš.“ V zaključnem govoru je potem prevzvišeni g. škof še enkrat povzel glavne misli tega dneva in se vsem sodelujočim za njih trud zahvalil.

Za zaključek so bile nato še pete lavrentanske litanije v slovenščini v stolnici, ki jo je spet naša mladina napolnila.

Vsem udeležencem bo ostal ta dan v neizbrisnem spominu. Naj bo ta dan res mejnik v zgodovini naše dežele tako v verskem kakor tudi v narodnem pogledu. Če bomo na obeh straneh izvršili načela in smernice, o katerih je ta dan govoril, nam vsem skupaj nebo ne bo odreklo svojega blagoslova.

Tekstilije, perilo, delavske obleke
najbolj poceni pri

JULIUS SANTER

Gelovec - Klagenfurt, Domgasse 19

Politični teden

Nekaj dobrih znakov je bilo opaziti. Nasprotnika na Koreji si sicer izmenjujeta ofenzive in protiofenzive, očitno pa nimata namena zadeve gnati do konca, ker bi ta utegnili postati začetek velike tragedije, iz katere bi tudi zmagovalc prišel komaj še živ. Res je namreč, da je kitajska ofenziva, ki se je pričela pred dnevi, že tudi zastala, njeni uspehi niti zdaleč niso slični uspehom prve ofenzive. Nekaj desetih kilometrov so kitajske vojaške množice potisnile UNO sile v zaledje, utrpele so pri tem seveda spet hude izgube, ker je pač jasno, da se v jok s puško ne more meriti z vojakom v oklopniku ali letalu.

Dobri znaki pa niso zgolj v tem, ker je UNO silam uspelo zadržati komunistično ofenzivo. Važen in pomemben je okvir, važen način, kako se oba nasprotnika merita. Važno je, ali je mogoče po njihju ponašanju oz. vodenju korejske vojne sklepati na to, da oba računata tudi na možno mirno poravnavo.

Korejska vojna se ne sme razširiti

S poslovtvijo MacArthurja je zapustil Daljni Vzhod mož, ki si je tam pridobil velikanske zasluge za ameriški narod, ki pa je po sili razmer postal ovira za nadaljni strateško-politični razvoj za dosego miru na tem delu zemeljske oble. Smer ameriške politike do Daljnega Vzhoda je morda najtočneje obrazložil šef ameriškega generalnega štaba, Bradley:

„Razširjenje korejske vojne na Kitajsko bi Združene države ameriške zapeljalo v napačno vojno, na napačnem kraju, v napačnem času in proti napačnemu nasprotniku. Največja nevarnost, ki grozi svobodnemu človeštvu, ne izvira od komunistične Kitajske, temveč od Sovjetske zveze.“

Amerika je navsezadnje tudi v praksi pokazala, da ne namerava korejske vojne posplošiti. Za tak korak je bilo že dovolj prilik in dovolj povodov. UNO bi zamogla na Korejo poslati še vse drugačne vojaške sile kot pa so te, ki stoje v borbi s Kitajsko.

Če zdaj pogledamo nazaj, moremo ugotoviti, da sta pravzaprav oba velika nasprotnika (beri: komunizem in Amerika) nekako obdržala svoje položaje, tako vojaško kot politično. V kolikor je komunizmu uspelo po Severni Koreji in kasneje po Kitajski zaplesti Ameriko v izrabljivalno vojno, v toliko je prav to dejstvo pripomoglo do tega, da so se vezi med Ameriko in ostalimi nekomunističnimi silami le okrepile in končno se je korejska vojna sprevrgla bolj v izrabljivalno vojno za komunistično Kitajsko kot pa za zaveznike.

Vsak sad mora dozoreti in tudi vsak prisad (tur). In čas je najboljšo zdravilo. Morda prihaja čas, ko bo Mao-Tse-Tung uvidel, da ob sedanjih pogojih korejske vojne ne more zmagovito končati drugače, kakor da se spusti v splošno vojno. Ameriški državniki so jasno povedali, da Kitajske ne bodo napadli, pač pa bodo za vsako ceno ostali na Koreji, dokler ne pride do poravnave s Kitajci. Materialna premoč UNO sil na Koreji je tako velika, da je tudi z milijonsko „prostovoljsko“ armado ni mogoče zlahka zlomiti.

V kolikor je pač mogoče zaupati orientalski diplomatski pretkanosti, bi po zadnjih govoricah kitajskih komunističnih voditeljev mogli sklepati, da ne nameravajo biti zgolj orodje moskovske politične linije. Tudi to je znak, da utegnejo biti pripravljene na razgovore z Zahodom glede ureditve vseh vzhodno-azijskih vprašanj, tudi korejskega.

Angleži imajo velike skrbi

Do sedaj so igrali v sklopu ameriško-zahodne politike vlogo tistega, ki je sicer pritrjeval, pa takole za hrbtom skušal tudi s skupnim nasprotnikom trgovati, napraviti „kšeft“. Zadnjič smo zapisali, da so Angleži potegnili končno gledi Kitajske in Formoze z Amerikanci isto linijo. Angleži zdaj ne bodo več prodajali surovin, s katerimi bi Kitajci potem na Koreji tolkli po Angležih in drugih UNO narodih.

O Formozi nobenih razgovorov, dokler Kitajska ne izpolni svojih mednarodnih obveznosti in preneha z intervencijo na Koreji

To je izjavil novi angleški zunanji minister Morrison in ta izjava pomeni po-

poln prelom z dosedanjim angleškim stališčem glede Formoze. V nasprotju z Ameriko so namreč Angleži zagovarjali izročitev Formoze komunistični Kitajski, da bi na ta način prišlo do miru na Daljnem Vzhodu. Spremenitev stališča pa za Angleže ni bila prijetna zadeva, ker so zdaj bolj kot kdajkoli preje v skrbeh za svojo kronsko kolonijo Hongkong, ki leži Mao-Tse-Tungu pred nosom in kjer se je najlažje „zahvaliti“ za ukinitvev angleških dobav Kitajski.

Mnogo večja materialna izguba pa grozi Angležem v Perziji. To pa so skrbi res prvega reda.

Radi perzijskega petroleja ne sme nastati druga Koreja.

Znano je, da hočejo Perzijci poddržati perzijsko petrolejsko industrijo, ki je bila do sedaj Angležem eden najvažnejših virov dohodkov. Protestne angleške note so se vrstile v Teheranu, toda brez vidnega uspeha. Zanimivo je, da perzijska vlada pravzaprav ni tista, ki hoče prekiniti z Angleži, temveč je pod hudim pritiskom tako desnice kot leve. Ta dva tabora — desničarski „moslemski bratje“ in komunistična „Tudeh“ stranka, — sta pa oba nacionalistična. Ko prve angleške grožnje za vojnimi ladjami niso imele pričakovane uspeha, so Angleži imeli pripravljeno že novo spomenico — nekaj ultimatum, po katerem naj bi poslali svo-

je padalce v ogrožene predele petrolejskih rafinerij. Vmes pa je posegel menda ameriški stric, kateremu se je to zdelo preveč tvegano in bi utegnilo privedi do vojaških operacij in nove Koreje. „Tudeh“ je namreč stranka, v kateri je zelo močan vpliv s severa, kjer v ostalem za njeno moralno oporo zbranih baje 35 sovjetskih divizij. To pa vse predstavlja težke oblake, iz katerih rade udarijo strele... Tako so Angleži potem poslali pač omiljeno noto perzijski vladi in če bo zavladala pamet tukaj in tam, se utegne zgoditi pač to, da bodo Perzijci imeli nekaj več od svojega petroleja, Angleži pa nekaj manj kot do sedaj.

V Evropi svetovno-politično novega ni bilo posebnega. Eisenhower potuje po raznih prestolih — nazadnje je bil v Rimu — in pregleduje divizije, ki stoje v okviru Atlantske zveze pod njegovim poveljstvom. Tam v starem mestu Strassburgu, na meji med Nemčijo in Francijo, pa se politiki zapadne Evrope trudijo, da bi iz posvetovalne skupščine napravili ogrodje nove in enotne Evrope. Strassburg v tem smislu ni samo obmejno mesto na ozemlju, za katerega sta se dva naroda večkrat v zgodovini vojskovala, postalo je zdaj mesto, ki oba ta dva naroda združuje v dobri volji in upati je, da bode znamenita strassburška stolpna ura nov čas v razvoju odnošajev med Francozi in Nemci.

Britanski zunanji minister na Dunaju

Koncem preteklega tedna se je mudil na uradnem obisku v Bonnu, v glavnem mestu Zapadne Nemčije, britanski zunanji minister Herbert Morrison, ki se je razgovarjal z zapadnonemškim kanclerjem dr. Adenauerjem in z ostalimi člani zapadnonemške vlade predvsem o izvedbi Schumanovega gospodarskega načrta in

pa o obrambnih vprašanjih Zapadne Evrope.

V torek je odpotoval britanski zunanji minister na Dunaj, kjer se je razgovarjal z zveznim kanclerjem ing. Figlom in pa z avstrijskim zunanjim ministrom dr. Gruberjem.

Maršal Tito in socialisti

Na binkoštni ponedeljek je sprejel predsednik jugoslovanske vlade, maršal Tito, v bivšem kraljevem dvorcu na Bledu zastopnike jugoslovanskega časopisja, ki so mu najpreje čestitali k hitremu ozdravljenju po pred kratkim prestani operaciji.

V svojem odgovoru je maršal Tito priporočal časnikarjem čim tesneje zveze z naprednimi časnikarji po svetu in

to zlasti v zapadnih državah. „Jugoslovansko časopisje pa mora biti tolmač onih ukrepov, ki so odsev naše socialistične poti,“ je nadaljeval maršal Tito.

Ko so časnikarji omenili, da so že navezali stike s socialističnimi časnikarji iz Velike Britanije, Avstrije, Nemčije, Italije in drugih držav, je dejal maršal Tito: „Nočemo se oddvojiti od naprednih množic v svetu, biti moramo z njimi v

Pismo iz Izraela

Telaviv, dne 29. aprila 1951.

Naš posebni dopisnik iz Izraela nam pošilja obširno pismo, iz katerega posnemamo predvsem nekaj zanimivosti, ki opisujejo deželo samo. Med drugim piše naš dopisnik takole:

Izrael ima danes 1.400.000 prebivalcev. Ko pa sem pred dvema letoma prispel v Telaviv, je imela država le 780.000 prebivalcev. Vsak mesec pride na novo z vseh delov sveta okrog 25—30.000 novih državljanov. Demokracija je v Izraelu izredno visoko razvita, tako da je že skoraj postala nevarna demokraciji sami. V tej mali državi je namreč danes 21 političnih strank. Največja med strankami je stranka desnih socialistov — Mapaj —, ki sestavlja tudi vlado. Nato sledijo po moči levi socialisti — Mapam —, potem cionisti itd. Zadnji po vrsti pa so komunisti, ki imajo v parlamentu enega samega poslanca.

Podnebje je zelo ugodno. Deset mesecev traja pomlad in poletje, dva meseca pa „zima“, če moremo ta letni čas tako imenovati. Tudi pozimi namreč redno ne pade temperatura pod plus osem stopinj Celzija, pač pa je pozimi zelo mnogo dežja. Ker torej ne poznamo pravega mraza, v stanovanjih tudi ni peči in premož je tu skoraj nepoznan. Kuhajo večinoma s petrolejem ali električnim tokom. Voda je dobra in je je zadosti.

Značilno za tukajšnje razmere je, da se izredno veliko gradi novih stanovanjskih hiš. Na stavbah delajo takorekoč po dnevi in ponoči. Telaviv, v katerega okolici stanujem in kamor imam dvajset

minut z avtobusom, je mesto, ki ima danes okrog 400.000 prebivalcev. Drugo mesto je Jeruzalem s 130.000, nato pa Hajfa s 120.000 prebivalci.

Industrija je večinoma urejena po kolektivnem sistemu. Popolnoma na kolektivnem sistemu pa je urejeno kmetijstvo, ki je organizirano v kolhozih — kikuci. Tak kolektiv ima 500 do 1.000 članov in je nekaka država zase. Člani kolektiva nimajo plače, vsi so enaki, in kolektiv skrbi za vse, kar si človek more zamisliti: od življenjskih potrebščin pa do najvišjih kulturnih potreb. Zaradi študija tukajšnjih kmetijskih kolektivov so bile v Izraelu že nekolikokrat sovjetske komisije, ki so morale priznati, da bo kaj takega mogoče v Sovjetski zvezi uvesti šele čez dolgo, dolgo vrsto let. Pred nedavnim je bila tukaj tudi jugoslovanska komisija, da študira razmere. Člani takega kolektiva so v Izraelu — kar je gotovo posebnost — ne kmetje, marveč izobraženci. Otroke v takem kmetijskem kolektivu odgajajo na poseben edinstveni način in otroci imajo zares pravi otročji raj.

Življenjske prilike so na visoki stopnji, četudi so vsa živila na nakaznice, vendar imamo vsega zadosti. Le mesa je razmeroma malo, tega pa Izraelci ne pogrešajo, ker ga razmeroma malo jedo. Zelo velika je potrošnja zelenjave, n. pr. cvetače, šparglja in ostale povrtnine ter sočivja. Jabolk in hrušk je malo, pač pa je mnogo pomaranč, grep in banan.

Ob priliki se Vam še kaj oglašim, do takrat pa Vas najlepše pozdravljam S. H.

stiku. To velja predvsem za socialistične stranke v Nemčiji, Franciji, Angliji in v drugih državah. Velja pa to tudi za one množice, ki izstopajo iz kominformskih komunističnih partij.“

Končno je jugoslovanski predsednik vlade še poudaril, da bo Jugoslavija uredila svojo pot v socializmu in bo pri tem znala premagati vse težave, na katere bo naletela.

Komunistična ofenziva v zastoju

Druga komunistična pomladanska ofenziva na Koreji še zdaleč ni mogla doseči enakih uspehov kakor pa prva. Po petdnevni ofenzivi, v kateri so izgubile severnokorejske in kitajske komunistične čete okrog 70.000 mož, so prešle čete Združenih narodov v protinapad in napredujejo na vsej 200 km dolgi fronti spet proti severu.

IZGUBE ZDRUŽENIH NARODOV NA KOREJI

Obveščevalni urad Združenih narodov v Washingtonu objavlja, da so Združeni narodi na Koreji od začetka vojne do 9. marca letošnjega leta izgubili vsega skupaj 228.941 mož.

Od teh izgub odpada na Združene države 57.120 mož in sicer 8511 padlih, 37.918 ranjenih in 10.691 pogrešanih. Po izkazu, ki ga je minuli teden objavilo ameriško obrambno ministrstvo so te izgube Združenih držav sedaj narastle na 62.799 mož.

Po izkazu obveščevalnega urada Združenih narodov v Washingtonu je ostalih 12 članic OZN izgubilo na korejskem bojišču (v oklepajih padli):

Avstralija	265	(62),
Kanada	68	(17),
Francija	396	(84),
Grčija	89	(28),
Nova Zelandija	9	(4),
Nizozemska	112	(28),
Filipini	55	(6),
Korejska rep.	168.652	(16.182),
Južna Afrika	6	(0),
Siam	108	(9),
Turčija	1.169	(298),
Anglija	892	(145).

Ameriško obrambno ministrstvo ceni, da so komunisti do konca aprila zgubili 875.560 mož.

IZRAELSKI MINISTRSKI PREDSEDNIK V USA

Prejšnji teden je ministrski predsednik Izraela, David Ben-Gurion, neuradno obiskal predsednika Trumana in nato ameriškega zunanjega ministra Achesona.

Po teh svojih obiskih je Ben-Gurion izjavil dopisnikom, da se je z obema državnikom razgovarjal „o miru in gospodarskem napredku v Izraelu in na bližnjem Vzhodu.“

SILNO DEŽEVJE

Ob priliki zadnjega deževanja je na Nižjem Avstrijskem tekom dveh dni padlo toliko vode, da bi stala 16 cm visoko, če ne bi sproti otekala. Take množine padavin še niso nikdar v tem kratkem času ugotovili.

PREBIVALSTVO SVETA

Na zemlji živi sedaj približno dve in pol milijarde ljudi. Kakor so strokovnjaki preračunali znaša letni prirastek zemeljskega prebivalstva okroglo 25 milijonov ljudi, kar pomeni dnevni prirastek 70.000, to se pravi, da se prebivalstvo naše zemlje dnevno pomnoži za dober Celovec. S tem v zvezi se pojavlja seveda tudi vprašanje, kako dolgo bo človeštvo smelo naraščati ali z drugimi besedami, do kdaj bodo življenjske prilike ta prirastek dopuščale. Okoli leta 2.000 bomo na zemlji že šteli 4 milijarde zemljanov, v sto letih pa jih bo že pet milijard.

OTROCI OVADUHI

Praški radio poroča, da v okolici češkega Broda blizu Prage preiskujejo vse domove in kmetije, da ne bi nihče nako-pičil krušne moke, koruze ali koruzne moke za živino. Pri tem se poslužujejo članov češkoslovaške mladinske organizacije „pionirjev“ kot „vohuncev in ovaduhov“.

BOLGARSKI IN SOVJETSKI CIRKUS

Po poročilih bolgarskega tiska je zve za bolgarskih cirkuških umetnikov porudarila, kako važno je, da si vsi vzamejo za vzgled sovjetski cirkus.

Glasovi tiska o Čebulovi razstavi

„Neue Zeit“, 18. maja 1951, štev. 110. poroča: Razstava Avgusta Čebula.

Razstava koroškega Slovence Avgusta Čebula v Celovcu, Viktringer Ring 26 — o otvoritvi smo že poročali — ostane odprta do konca tedna. Razstava je bila pretekli dne zelo dobro obiskana. Tudi nekateri znani koroški slikarji so obiskali razstavo, da se seznanijo s svojim novim kolegom, oziroma z njegovimi deli.

Na prvi pogled sicer napravi razstavljenih petdeset slik — predvsem akvareli — vtis, da imaš pred očmi slike samouka, ki ostaja v mejah amaterja. Čebul tudi ne taji, da je takorekoč amater v slikarstvu in je do pred kratkim, ko so ga odkrili, s svojimi deli ostal tudi čisto prikrit. Strokovnega pouka v slikarstvu je bil deležen samo v toliko, kar so mu nudile običajne ure risanja na srednji šoli. Obiskaval je namreč celovško gimnazijo. Seveda je tudi na potovanjih (v Italiji) kot v domovini sami zbiral z odprtimi

očmi mnoge vtise. Tako je torej začel zvesto in z ljubeznijo oblikovati svoje vtise.

Pa še nekaj drugega vidimo. Že v akvarelih iz leta 1946 se delno pokaže na primer v sliki „Rišberg“ ali „Pliberk v jeseni“, dehteč, zrahljan šopek barv, pisana in nežna mešanica onih žarečih in vendar nekam melanholičnih barv, ki jih ljubijo Slovenci. Viden razvoj umetnika Čebula pa se prične nenadoma z zimskimi slikami iz leta 1951. Devet jih je „Hiše v snegu“, kjer z zelo skromnimi sredstvi pričara zimsko razpoloženje, pa tja do preudarno in okusno izdelane slike „Bori v snegu“. Tu se kaže pristno lirično občutje in odsev slikarjeve osebnosti. Če še mladi slikar v bodočnosti izpolni, kar razvoj zadnjih let obeta, če se bo še podrobneje kot do sedaj bavil s svojimi umetniškimi sposobnostmi ter se še bolj izrazil kot do sedaj koncentriral na vsakokratni predmet, tedaj ta razstava njegovih del gotovo ne bo ostala zadnja.

Slikar Avgust Čebul je razstavil svoje slike

Koroški Slovenci smo dobili ljudskega slikarja-umetnika, ki je na svoji prvi razstavi prepričal javnost, da je v njem mnogo nadarjenosti in možnosti nadaljnega razvoja.

Nedvomno je pot samouka do umetnika težka in dolgotrajna. Zahteva mnogo hotenja in mnogo iskanja. Od prvih slik, ki očitujejo zgolj solidnost perspektive, skladnost barv, razmerja svetlobe in senca — se more slikar-samouk dvigniti do resničnega umetnika le takrat, če je v njem dovolj umetniškega poklica in seveda tudi — brezmejnje vztrajnosti. Šmiški župnik Čebul je na najboljši poti, da bomo koroški Slovenci dobili v njem kmalu zrelega umetnika, katerega bomo mogli imenovati obenem s Pernhartom in Markovičem.

Kolektivna razstava njegovih slik predstavlja zanimivo lestvico v razvoju dozorevajočega slikarja-umetnika. Prav je, da nam je pokazal tudi one slike iz začetkov svojega slikarskega udejstvovanja, ker s tem je celotna njegova umetniška podoba bila le bolj popolno predstavljena v svojem razvoju.

Nedvomno je Čebulova glavna moč v akvarelu, čeprav je učinkovit tudi v nekaterih oljih, kot n. pr. „Delavske hiše“. Nevhtno razpoloženje je izraženo krepko in pritegne pozornost. Za to sliko

(med olji) je najdoločneje čutili umetniško osebnost.

V akvarelih hodi slikar več poti, tako kar se tiče smeri kot tehnike. Ponekod je ostal na stopnji zgolj dobrega slikarja, medtem ko je v drugih, kljub nekakšni plahosti do končnega izraza, dosegel zavirljivo umetniško raven. Sploh je treba poudariti, da smo videli med slikami kakovostno velikanske razlike, kar pa samo dokazuje tudi velik talent in hiter napredek.

Seveda je ta napredek še zapopaden v iskanju umetniku najbližjega in trdnega izraza. Ta pa mora biti svojski in nositi spoznavajoč pečat lastne osebnosti. Vsak umetnik hodi nekaj časa v različnih smerih, uči se recimo, v različnih predmetih, potem vse to koordinira v celoto. In vprav v tej razčlenjenosti hotenj in form leži največja prednost Čebulovega talenta, ker se ni bati, da bi ostal v določeni stereotipni formi, temveč deluje in ustvarja v njem umetniški zagon, ki se bo dvigal, dokler bo — nemiren iskal, zatem pa se izpopolnjeval.

Da se ustavim pri nekaterih slikah, ki po svoji vrednosti, predstavljajo verjetno zadnje dobo in višek umetnikovega ustvarjanja. „Pliberk v jeseni“ in „Šmihel nad Pliberkom“ sta deli, ki sta me povsem presenetili. Kot da bi ne bili istega

avtorja kot malo pomembni „Begonija I. in II.“ Obe prej omenjeni sliki sta eden izmed „cukrčkov“ razstave in bi delali čast tudi kakemu Kregarju ali Miheliču, ki sta prav s to tehniko in stilom dosegla v Ljubljani lepa priznanja. Ti dve sliki sta prepričljiv dokaz velikih možnosti razvoja mladega mojstra čopiča. Kot izredno lepe je treba označiti nekatere izmed njegovih zimskih pokrajin („Bori v snegu“, „Hiše v snegu“). Videti je, da se umetnik včasih rad zateče v mehko samotno in lastne duše. Tukaj včasih tako ganljivo šteti z močnimi barvami, da slika napravljiva vtis vizije skozi pajčolan. Slednje velja zlasti za sliki „Sv. Boštjan v Dobu“ in „St. Jurij pri Libučah“. Plah in krče-

vito se držeč forme, je vendar tako neverjetno blizu in prijeten po občutku. — Slike „Gozdna pot“, „Teuchel I. in II.“ so zanimiv poizkus slikanja na osnovi določene barve. Tokrat je bila to rjava barva, zato slika učinkuje bolj fotografsko kot individualno, ker za njo tudi ni prav čutiti umetnikove osebnosti.

Razstava Avgusta Čebula je bila kulturni dogodek med koroškimi Slovenci, nad katerim smemo biti ponosni. Iz naroda, ki mu ni dano vzpenjati se in napredovati na področju umetnosti kakor morejo to drugi, večinski narodi, se je rodil talent, katerega moramo spremljati na njegovi umetniški poti, ker bo še gotovo veliko in še boljšega ustvaril.

BOGOSLOVCI —

„Našemu tedniku“

Čen. g. urednik!

Dovolite, da se tudi bogoslovci oglašijo v „Tedniku“. S hvalečnim srcem sprejemamo „Naš tednik“ in z zanimanjem ga beremo. Posebno nas zanimajo novice pod napisom „Pri nas na Koroškem“.

Poleg teh novic iz naših slovenskih krajev, dolin in vasi so nas zlasti v zadnjem času z veseljem presenetila poročila o naših „Slavčkih“, ki so že večkrat nastopili z narodno in umetno pesmijo in smo jih tudi v slovenski radijski oddaji že slišali.

Kar vzradovalo se je srce ob milih zvokih naše slovenske pesmi. Saj je narodna pesem izraz narodne duše, njegovega veselja in tudi bolesti. Vsa čustva, vse misli in vse hotenje se zrcali v pesmi. Današnji nemirni in negotovi čas hrepeni po razvedrilu, toda pravega ne najde, ker se je človek odtujil pošteni zabavi, zapustil lepoto narave ter zašel na nasprotna pota.

Vsemu temu se opomore z našo pristno, blagodonečo slovensko pesmijo, ki je temeljit dokaz, da ima naše ljudstvo še ljubezen in spoštovanje do podedovanih višjih dobrin in da je doprineslo po svojih velikih pesnikih svoj delež h kulturi narodov. Zaziveti mora zopet naša lepa slovenska pesem, ki bo dvignila mladino na stopinjo narodne zavednosti in medsebojne ljubezni, kot so jo čuvali in gojili naši predniki. Pesem naj bo mladini vzor in vodnica k lepšemu, z duhovnimi dobrinami obdarjenemu življenju.

Povsod, kjer so zapeli „Slavčki“ so želi odobravanje in vzbudili pri poslušalcih navdušenje ter dobro razpoloženje za pesem. Želimo jim pri njihovem nadaljnjem udejstvovanju in požrtvovalnem delu za

obnovitev pesmi mnogo uspeha ter jim kličemo: „Živela naša čvrsta slovenska pesem!“

Vas spoštovani g. urednik in „Slavčke“ pristrčno pozdravlja

Rudi Safran, bogoslovec.

Krka, 15. maja 1951.

Slavenske pridige na Benci

Mislili smo, da vam bomo mogli tokrat že kakšno bolj veselo novico povedati. Zadnjič smo tožili, da so naš č. gospod provizor Štindl še vedno v bolnici in mi doma nimamo ob nedeljah slovenske pridige. Trkali smo na vrata cerkvenih predstojnikov, da bi nam oskrbeli slovenske pridige, ker č. g. misijonar iz Poturja niso zmožni slovensčine. Upamo, da naše prošnje ne bodo našla gluha ušesa, in da bodo tisti, ki so sedaj odgovorni za versko življenje v naši fari, poskrbeli za nedeljsko pridigo v našem materinem jeziku. Gospodu provizorju pa želimo, da se kmalu zdravi vrnejo med nas. Potem pa bo tudi teh skrbi zmanjkalo.

Seveda pa ne more biti naloga faranov, da se oni sosednimi župniki pogajajo za slovensko pridigo, kakor je to sedanji dušni pastir na binkoštno nedeljo na prižnici povedal. On ima od škofije nalogo, da to poskrbi.

In kako zgleda v šoli? Šolski zakon predpisuje za verouk materin jezik posameznega otroka. Čudimo se, da vse to tačasnemu upravitelju župnije ne dela nobenih skrbi.

Mar ni ravno zadnji misijon tako naravno pokazal prilike v brnski fari?

Spisal: J. SIMON BAAR

GOLOBČEK

Poslovenil: ALOJZIJ NEMEC

ROMAN 16. NADALJEVANJE

Z udarci se ne baham, ne stavim jih na ogled, ne tarnam in se ne pritožujem. To mi ni dano. Toda mnogokrat mi ni lahko. Često, prečesto se spomnim na tiho kaplanijo za vetro, kjer mi ni bilo treba upogibati hrbta, klanjati in vrteti se na vse strani, prirežati dobrotnikom slavnostnih večerov, pisati v časopise člankov, kupovati krompirja, fižola in moke, voditi računov s pekom in mesarjem, pri tem pa študirati doktorat. Tu pa vselej, kadar pojemajo moje moči, ko se mi nič več ne ljubi, ko moja notranjost vzvalovi in se razburka nalik kalnim vodam, tedaj vselej razvezem tale zavojček — potegnil je za vrvice, papir je zašustel in bela, drobna, skrbno negovana Součkova roka je izvlekla in razgrnila stare, prenekaterikrat popravljene, svetle hlače, ki so jim na spodnjih koncih bile prišite črne „lukičke“, kakršne je semeniški krojač Matevž napravil za dvajsetico iz starih talarjev.

„Tak vendarle nisi pozabil, Karli,“ se je oddahnil Holoubek.

„Nisem pozabil, Jožko, in ne bom. Vam vsem je šlo bolje, jaz sem bil najrevnejši, zato va ta spominček mora iti z gredom skozi življenje, da mi bo v spodbudo in opomin, če bi hotel pozabiti.“

„Jaz pa sem, se že bal —“

„da se prevzamem — ne? Nič strahu.“

Midva se na znotraj pač nisva spremenila. Skoraj šest let se nisva videla; na tebi začenja rasti vaški mah in dlaka, mene pa liže zlagana mestna kultura; tebe lika vaš kmečki krojač in obuva vaški čevljar, mene pa dvorni dobavitelj prevzvišnega gospoda škofa; ti živiš pri svojih otrocih, v svojem vrtu, v šoli in cerkvi, nimaš nikakršnih stikov s svetom, ne odgovarjaš na pisma ne malim ne velikim gospodom, medtem ko se jaz moram vedno sukati v javnosti, loviti dobrotnike, ohranjevati stike z vplivnimi osebami — tako je moje življenje. Oba pošteno živiva in to nama je pred Bogom dovolj.

„Tako je!“ je pribil Holoubek, spustil oblak dima in stisnil prijatelju roko.

„Bog naju — mene in tebe — Jožko, obvaruj samo pred tem, da ne bi — kako naj vendar to povem — da ne bi postala kakšen mehanizem, zgolj figura, reven stroj, ki izvršuje svojo dolžnost in nič več. Se ti spominjaš Franciška Sochorja?“

„Vojaka? Kako se ga ne bi spominjal? Vzorec reda nam je bil.“

„Tako je. Da ni bilo tebe, bi moral zaradi njegove redoljubnosti sfrčati iz semenišča. Veš, da je že župnik?“

„Ne vem.“

„Torej ti povem. Danes leto je delal župnijski izpit in tudi pri meni stanoval. Sam se je zglasil in nisem ga zavrnil. Je še vedno vzoren v rednosti. V ničemer se ne odlikuje, nič posebnega ni na njem. Hodi v pristojni črni obleki, vedno na kratko ostrižen, skrbno obrit, tonzura se mu sveti na temenu kakor zvezdica, v rokavah vestno nosi zvit dežnik, njegova

suknja ima predpisano dolge škrice, klobuk mu je trd, črn in častitljive oblike. Navadil se je njuhati. Od gospoda župnika je dobil za božič srebrno škatico, od gospodinje tucat plavih žepnih rutič. Dopoldne hodi v šolo, po obedu malo zadremlje, pomalica, prebere časopise, po večerju in gre z gospodom župnikom v gostilno na besedo, na preferans; ob desetih gre spat in po šesti uri vstaja. Z vsakim letom je pridobil pet kilogramov na teži, zrel je kakor hruška na drevesu. Iz njega je postal reden duhovnik, kateremu ni mogla nič očitati ne srenja ne župnik, niti vikar, ne učitelj in ne ordinariat. Njegova zunanost je postala častitljiva in, ko se je lani gospod škof po župnijski skušnji poslovil od vseh kandidatov, se je z zadovoljstvom ustavil pri vojaku in ga pohvalil: „Vi boste pa zelo primeren župnik, kako se pa imenujete?“

„Francišek Sochor“, je odgovoril vojak in čutil, da je v tem trenutku dozorel. Zaprošil je za župnijo verskega zaklada, jo dobil in živi v svojem preizkušenem redu dalje. Jože, reci, ali je to življenje?“

„Je, to je življenje,“ je žalostno priki-mal Holoubek, „toda tako revno, da skoraj ni vredno, da bi živel,“ in nenadoma je močno zahrepenel, da bi se vrnil. Stožilo se mu je po Markovem, po vrtu, kjer je že močno zelenelo in cvelo, tožilo se mu je po šoli, cerkvi, župniji, po gospodu župniku, Katici in Francku, po vsem, kar je tam sestavljalo njegovo življenje.

„Veš kaj, jutri zjutraj odidem,“ je naglo bruhnil.

„Pa si vendar mislil obiskati še seme-

nišče, družino „Dimovcev“,“ je ugovarjal Souček, „in —“

„Ne ostanem. Kaj meni to! Vse je že za mano. Čemu se k temu povračevati? Domov me vleče, ne zadržuj me.“

Prijatelj ga je drugi dan spremil do postaje, mu obljubil, da ga v Markovem obišče, nato sta se objela, poljubila in se poslovila.

Ko se je vlak premaknil, se je Holoubek oddahnil iz polnih pljuč. Čutil je olajšanje in vzdihnil: „Hvala Bogu, da je vsega konec!“ Spoznal je, da mu je mesto omrzelo, naravnost zagnusilo se mu je. Tu bi od žalosti umrl. Toda čuk se čuti tu v svojem življu, on je za mesto ustvarjen. „I, no, z nami ljudmi je tako kakor z vsem v božji naravi,“ je modroval sam zase, „človek se privadi, prilagodi se svoji okolici in razmeram, v katerih živi. Na moji zunanosti se odraža dežela, medtem ko čuk razodeva meščana. To je človeška prilagoditev. Za mano so se po mestu ozirali, moj rjav, zagoreli obraz, moje velike, žuljave roke, kraj moje sukne, moja težka hoja — vse to jim je nekaj posebnega. Če pa pride Karol k meni v cilindru, bodo vsi paglavci tekli za njim kakor za pustno šemo.“

Pot mu je le počasi ginevala, željno je gledal skozi okno pri vagonu in, ko je končno le prišel na zadnje postajo, je na glad in žejo — na jed in pijačo pozabil in jo udaril naravnost v Markov. Drevesa so cvetela, gozdovi vonjavo dehteli, mlada posev je v sončni kopeli dihala kot na materinih prsih. Ptici so pletli gnezda in prepevali, črna raca je plavala po sinjem ribniku, jerebica je nekje na travniku tirlkala, kosi so žvižgali, drozgi

Za popolno enakopravnost na podlagi krščanstva

Neki poznani in ugledni katoliški mož, je pri neki priliki izrekel vpoštevjanja vredne besede: „Politiki, ki mislijo, da so stranke monopoli, so v zmoti, tudi pri nas v Avstriji.“ Ta beseda z žarko lučjo osvetljuje posebno naše koroške razmere. Kajti prav pri nas je ta zmota zelo razširjena.

Veliko se pri nas govori in piše o demokraciji, to je o ljudski oblasti, vendar je dejansko zelo malo prave demokracije. Dejansko imajo in izvršujejo oblast gotove stranke. Neki švicarski list, menda „Basler Nachrichten“, je pred dvema letoma pisal, da obstoja v Avstriji diktatura dveh strank. Prava demokracija zahteva, da se spoštujejo pravice posamezne človeške osebe, družine in velike družine naroda. Ne gre, da bi večina v državi preko naravnih pravic posameznika in družine diktirala državljanom svojo voljo in kratkotalno majorizirala manjše narodne skupine, to se pravi, jih prisilila, da se tudi kulturno spojijo z njo.

Pred kratkim smo našim bralcem pokazali, kako se je papež Pij XII. zavezal za priznanje pravic narodnih manjšin.

Za Avstrijo je bil ravno ta dolgotletni vladni monopol nemško-nacionalne stranke poguba. Samovlada te stranke je omejevala, zapostavljala in naravnost zatirala osnovne pravice manjših narodov do kulturnega razvoja na podlagi materinega jezika. To je zadalo avstro-ogrski monarhiji smrtni udarec, kakor to priznavajo tudi nekateri ugledni avstrijski politiki (n. pr. E. K. Winter v „Osterreich, Nation“).

Iz ravno istega vzroka, namreč radi kratkovidnosti in ozkosrčnosti vladajočih strank, ki nočejo ali odlašajo pravično rešitev manjšinskega vprašanja, v Evropi ne pride do miru. Česa bi torej bilo treba, da se omogoči in zavaruje mir? Udeležiti bi bilo treba krščansko demokracijo, ki bi upoštevala zgoraj imeňovane pravice posameznikov in manjših narodnih občeštev.

To bo pa mogoče samo, ako udeležimo krščanstvo v celoti; ne samo nekateri deli, temveč cel evangelij Kristusov se mora izvesti v življenju, na

celi črti moramo krščansko živeti. To je že velikokrat poudaril znani prvobornitelj za krščansko obnovo sveta, jezuit p. Lombardi. Rekel je o Vseh svetih leta 1950 na Dunaju: „Ne zadoštuje organizirati velike javne nastope in manifestacije katoličanov, treba je predvsem iz evangelija in po evangeliju živeti.“

Neki znani sedanji politik pa je to isto resnico izpovedal v markantnih besedah: „Miru nam ne bodo dali politiki in generali, temveč ljudje, ki Boga poslušajo.“

Kje je krščanstvo najbolj popolno in čisto uresničeno? Samo ob sebi umevno v Kristusu, začetniku te vere. Njegov vzgled je merodajen za vse ljudi vseh časov, za vse stanove in vse narode. Ob njem se moramo vsi orientirati v vseh vprašanih življenja. Pri reševanju socialnega vprašanja se danes vse bolj ozirajo na Kristusa; v njem gledajo in častijo vzor delavca.

Zakaj prej katoliško delavsko gibanje v Belgiji, Nemčiji in drugod ni imelo pričakovanega uspeha? Ker je bilo premalo v Kristusu fundirano, premalo ob njem orientirano. Najnovejše gibanje katoliške delavske mladine, posebno v Belgiji pod vodstvom mons. Cardijn-a, črpa vse bolj iz globin krščanstva, temelji v Kristusovi osebnosti in njegovem življenju, živi z njegovo Cerkvijo.

Tako bi morali tudi pri reševanju narodnostnih vprašanj hoditi v šolo h Kristusu, presojati vse v luči njegovega nauka in življenja ter nauka in prakse njegove Cerkve. Kristus nas uči, da moramo v vsakem človeku katerkoli narodnosti gledati enakovrednega brata, spoštovati njega in vse, kar ima dobrega on sam in vsi ljudje, ki tvorijo z njim večje, narodno občestvo.

Tu je ključ do prave rešitve narodnostnih problemov in sporov. Napetosti med različnimi stanov in narodi so nastale vsled tega, ker so se ljudje novega časa oddaljili od Kristusa. Poravnati se morejo ta nasprotstva samo na ta način, da se vrnemo spet nazaj k edino veljavnemu in resilnemu vzgledu Kristusovemu in se navzamemo njegovega duha.

Kakor Kristus in njegova vera ob-

soja vsak poizkus diktature enega stanu nad drugim, tako tudi zavrača vsako željo po nadvladi enega naroda nad drugim, obsoja vsak imperializem. Pa ne samo politični imperializem, temveč tudi kulturni. Pod tem razumemo stremljenje, da se kakemu narodu vzame njegova kulturna samobitnost in se mu vsili tuja kultura.

Skrajni čas je, da se veliki, vladajoči narodi končno odpovedo vsem težnjam po asimilaciji šibkejših narodov, pri nas pa nehalo pospeševati „narodni proces“ germanizacije.

Stojimo torej pred usodno odločitvijo:

Ali bodo v Avstriji in posebno na Koroškem še naprej, kakor doslej, veljala ozkosrčna strankarska gesla, kot je n. pr. znan koroški politik po pred-

lanskih volitvah formuliral eno tako geslo približno takole: „Für nationale Sonderbestrebungen ist bei uns kein Platz.“

Politika po tem geslu bi morala voditi vnovič v pogubo. Ali pa se bo našlo pri nas dovolj ljudi, ki Boga poslušajo, sledijo Kristusu in njegovi Cerkvi in gojijo živo krščanstvo? Le to bo naša rešitev.

VABILO

Dne 3. junija bodo obiskali „Slavčki“ Gorenčce in priredijo ob pol treh popoldne pri „Favu“ v Srednji vasi koncert slovenskih umetnih in narodnih pesmi. — Vsi prisrčno vabljeni!

Pomlad

Mračilo se je. Oče so šli domov po ozki stezi med njivami. Vse je bilo lepo ozelenelo. Ves truden od dela je hodil počasi, sin pa je peljal po vozni poti s konjem okoli velikega travnika.

Doma je čakal sosed in vsedla sta se pri glažu mošta k pogovoru. Prijatelja sta bila in od časa do časa je sosed nekaj sililo, da pride k našemu očetu in si v pogovoru nekako sprosti srce.

„Lepo raste letos,“ je začel sosed, „a ne vem, včasih je bila pomlad lepša! Vse se je zbuvalo k dobremu, veselemu življenju! Zdaj pa se mi zdi, da ravno pomlad zmeraj nosi v svojem naročju, iz katerega bi morala vsipati le cvetlice in veselo življenje, neki strup.“ V hipu so mu misli prehitile težke čase od leta 1938 naprej, ko se je spomladi začela nesreča. Oče so le kimali z glavo in pristavili, da sta pač od onega dne, ko je spomladi 1938 zavladovalo kruto nasilstvo, postala druga: jeklena možakarja, s pravo zavestjo soseske skupnosti sta od takrat; še bolj jima je ljuba domača beseda in šege.

Kje so ostali prijatelji, ki nas je nekaj vezala ista misel, isto stremljenje in hotenje? Boli globoko v duši, če si mora človek zastaviti tako vprašanje in tako je bilo tudi očetu in sosedu. „Ne dosti, da je tuja gospoda grabila naše, še naši sami nam zanašajo na vas tujo miselnost in — razdor! Koliko let pa je že od tega, kar so nas peljali v tujino — bili smo vsi ena sama skupnost?“ In sosed je prista-

vil, da ob vsem tem vendar ne moremo leto za letom gaziti v le hujši narodni propad.

V tem hipu se je v gori vtrgal mogočen plaz in grmelno in odmevalo je po dolini. „Spomladi se pač sprošča gora,“ sta dejala. „Miha,“ je dejal oče, „veš, če ne bomo znali med nami samimi razčistiti, otrestiti se, kot gora plazov, vsega, kar nas ovira v tem, da se mladostno dvignemo in kar je tuje navlake med našim narodom, bo hudo neurje, grom in potres nas bo zmajal. Tedaj se bo na mah moralo zgruditi vse k tlom. Nad plazovi pa bo le mudno vzkliklo novo življenje.“ Sosed pa je dostavil: „Stara sva, danes ne poslušajo starih, vse bi radi prevrgli in ne vidijo, da gradijo na pesku, da nimajo trdnih tal. Življenje pa je tako nemirno, še pokopalo jih bo!“

Hladno je že bilo, zato sta si rekla „lahko noč!“ Na vasi pa so stali fantje in se niso mogli zediniti, katero bi zapeli. Nemške ne, v tem je še večina bila edina, a dva sta hotela „partizansko“ in te enako večina ni hotela. Ostalo je zato tiho, brez pesmi.

Oče niso vzdržali, stopili so k fantom: „Dajte no, eno staro domačo, veste, da je domačinka, doma že dalj kot jaz na naši vasi, odkar je naš narod tu, doma!“ Spogledali so se in zapeli so jo!

„Se bo pomlad, če drugače ne, življenje samo jih bo prisililo, da bodo našli pravo melodijo,“ je mrmral sam sebi oče, „so le naši fantje“ in je šel v hišo.

MAL POLOŽI DAR MOHORJEVI TISKARNI NA OLTAR!

v gozdu pa jim odgovarjali in visoko — vzvišen nad vso to lepoto, skoraj pod samim nebesnim svodom, pa „škrjanček mali Boga in hvali“; v Holoubkovi glavi se je porodila kitica, ki se je je spominjal še iz osnovne šole. Obstal je, se odkril, ozrl se je na okrog po gorah, dolinah in glasno vzdihnil:

„Hvala Bogu, da sem spet doma.“

V župnišču je vse presenetil. Gospod župnik ga je sprejel veselo, kot bi ga najmanj eno leto ne bil videl. Gosposdična je hvalila jajca, ki jih je Holoubkova mati poslala, vseh dvajset da je bilo dobrih in da se bo čudil, da se že dvajset piščancev — samih belih — kobaca po dvorišču. Služkinja mu je pokazala v košu pet mladih mačk, ki jih je Francek našel v senu na skednju. Povedali so mu, da so mu otroci prinesli šmarnice in mavrahe, da je stara Trousilka povpraševala po kaplanu takoj prvo jutro, ko ni imel sv. maše in kako jo je Kořil potegnil, da je kaplan odšel in se ne vrne več, da pride nov in kako je babnica — nehvaležnost taka — takoj razkladala, da je to dobro, da je itak dovolj dolgo bil tu. Kako to novico povsod raznaša in kako neki bo zijala, ko sedaj Holoubka sreča...

Ko je končno Holoubek prišel do besede, je pripovedoval o čuku, kako bi se skoraj zgrešila, o pomočniškem domu, kako je mesto napredovalo, koliko novih hiš je dobilo.

„No, kako pa skušnja — kaj? Je šlo? So resno izpraševali?“ je moral udariti gospod župnik naravnost, če je hotel o tem kaj zvedeti.

„I, šlo, dobro je šlo,“ je prikimal Ho-

loubek in se lotil jedi, ki jo je tedaj Katica postavila predenj.

„Nekam neradi o tem govorite,“ se je namuznil župnik.

„Veseli me, da je že za mano, saj sem skoroda pol leta, podnevi in ponoči moral na to misliti, tako da mi je že presedalo.“

Gospod župnik je utihnil, mirno je pustil Holoubka obedovati in si mislil: „Saj boš sam povedal, kako in kaj je bilo, če ti ni spet ušla iz spomina kakšna črtica, kakšnih minus in če nisi morda vsega zmešal.“

Ko sta ob toplih večerih po večerji zopet sedela na vrtu pod cvetočim grmom in kadila iz pip, je kaplan pomalem vse prinesel na dan. Pripovedoval je, kako ga je čuk za pismene skušnje oborožil, vsega ga je natlačil ne z „ožemki“, ampak z nekimi ličnimi priročniki, tiskanimi z drobnimi črkami, kjer si našel vse. V nadzorstvu pri njem so se vrstili gospodje kanoniki, ki se zanj niso veliko menili, ampak molili brevir ali pa kaj brali.

„Sicut erat in principio et nunc et semper,“ se je zasmejal župnik, „to se dogaja pri vseh pismenih, klavzurnih nalogah ne le pri nas, ampak tudi na univerzi, na tehniki, pri namestitvah, skratka povsod. Toda kaj pa skušnje? Te so bile hujše, kaj?“

„Eh, niso bile. To ni bilo več šolsko spraševanje, marveč je bil bolj neprisljhen razgovor o prilikah iz dušnega pastirstva.“

¹ Kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej.

„To je modro. Tako mora biti. Kaj so vas pa, postavimo, vprašali iz dogmatike?“

„Dogmatiko je vpraševal gospod profesor Svatoš, poznala sva se še iz semenišča — splošno se tam v teh šestih letih ni veliko spremenilo, skoraj vsi —“

„Dobro, dobro — kaj vas je torej vprašal gospod profesor?“

„Rekel mi je: mislite si, gospod, da ste imeli na praznik svete Trojice pridigo. Po pridigi pride k vam star preužitkar, brodec, kakršni so pač navadno preužitkarji, ker imajo čas za to, in vam poreče: lepo ste danes pridigovali, vendar si tega ne morem dobro predstaviti, kako je mogoče: eden in trije. Ponovil vam bo morda kak ugovor, ki ga je bral v časopisu, morda vas bo hotel nalašč razjeziti, spraviti vas v zadrego, kako si boste tedaj pomagali?“

„Fiiit,“ je žvižgal župnik skozi mrak, „gospod moj — de Trinitate — to je dovolj težko vprašanje. Razume se, da ste takoj povedali, da je to skrivnost, ki presega človeški razum, da ste se sklicevali na sv. Avguština, da ste omenili prikazen otroka —“

„Tudi to,“ se je muzal Holoubek.

„Kaj ste torej odgovorili?“ je žgečkala župnika radovednost.

„Rekel bi mu, da bi takle star panj moral biti že razumnejši, utrgal bi mu kjer koli kakšen deteljni list — bel ali rdeč — in bi ga vprašal, če ga pozna. In da Bog tega ni ustvaril zgolj za nemo živinčce, ampak tudi za ljudi. Da kmet, ki deteljo seje, kosi, suši in vozi, poklada živini in stavi tako nespametna vprašanja, zasluži, da bi jo tudi jedel.

Bog da mu je v trojnem deteljnem listu na enem peclju dal svojo lepo podobo. Celo delavstvo da tako ceni deteljni list, da si ga je zbralo za svoje znamenje.“

„Kaj je rekla komisija? Kaj gospod profesor?“

„Kimali so z glavami, smehljali se, malo so me še mučili z definicijami o bitnosti in naravi in končal sem.“

Gospod župnik je za dolgo imel snov za pogovore. Holoubek je moral skoraj vso skušnjo dobesedno pred njim ponoviti. K mnogim podrobnostim sta se znova in znova povrnila, toda kaplanu to ni bilo več zoprno, nasprotno, čim dalje, tem rajši in bolj vesel je govoril o tem.

Najbolj se je zabaval gospod župnik, ko je slišal o vprašanih iz moralke. Profesor Sevčik je bil njegov tovariš in se je včasih pripeljal o počitnicah na žeganje v Markov. Ta je dal Holoubku rešiti naslednji primer. Vaš gospod župnik ima na skednju kuno. Zasači jo prav tedaj, ko se je lotila njegovih španskih golobov v golobnjaku. Zgrabi puško, sproži, toda obstreljena kuna uteče z golobom k sosedu, kjer pogine. Gospod župnik gre ponjo, toda sosed ne da ne kune ne goloba. Kdo ima prav?“

„Sakra... sakra...“ se je razvnel župnik, — „tak primer, težak primer, pa vendar možen. No, Jožko, vam je uspelo streti ta oreh? Kaj? No?“

„Seveda, uspelo, da. Predvsem sem jih tam poučil, da kuna tega ne dela; kjer gnézdí, tam ne hodi na lov in ne ropá.“

„Dobro, dobro!“

„— pol urc, eno uro, tudi dve uri da leč od brloga da hodi ropat —“

(Dalje prihodnjic)

CELOVEC

Na praznik, dne 24. maja, v slovenski cerkvi dopoldne ne bo sv. maše. — Vabimo vse, da se udeležijo procesije sv. Rešnjega Telesa v stolnici in pa večerne sv. maše, ki bo ob 1/220. uri v slovenski cerkvi.

*

V nedeljo je slovenska majniška pobožnost ob 1/28 uri zvečer, sv. maša pa ob 1/29 dopoldne.

GRADEC

Vse, ki imajo svoje in znance v Gradcu, naprošamo, da jih opozorijo na slovensko službo božjo, ki je vsako nedeljo in praznik ob 9. uri v cerkvi sv. Antona v Paulustorgasse. — Slovenski dušni pastir je č. g. Janez Hafner, ki stanuje v Carnerigasse 34.

REMŠENIK

Že smo mislili, da se ne bomo več izkopali iz snega, toliko ga je letos bilo. Ko smo pa le spet dobili zvezo s svetom, se moramo najprej oglašiti v „Našem tedniku“.

Ako greš po Remšeniku kake pol ure, prideš do razpotja; na desno zavije pot v Savo. Tu je kakih pet malih kmetij in po tej poti hodimo k Sv. Lenartu.

Pridelki so pri nas le slabi, za letos pa kaže letina še posebno slabo, ko zime tako dolgo ni hotelo biti konec. Saj pri Sv. Lenartu še sedaj leži sneg in če bo šlo tako naprej, se bo tam mogoče še do kresa smučati.

Novost!

„SPEZI-COLA“ osvežilna pijača tovarne

Amlacher

Celovec-Klagenfurt,
Pischeldorferstrasse 16

Edino dobro je bilo v letošnji zimi, da smo imeli dober saninec, da pot ni bila preveč ledena in tudi plazov ni bilo, ki drugače skoraj vsako zimo zasujejo pota v hribe.

Zvon za Sv. Lenarta bi moral biti že blagoslovljen, toda zaradi silnega snega je priromal komaj do srede gozda. Tam čaka sedaj, s smrečjem in s snegom na debelo pokrit, da bo sneg skopnil in bo nato nadaljeval pot proti Sv. Lenartu.

Pot proti Sv. Lenartu je pa tako „izvrstna“, da bi kak tuj popotnik, ki bi ob večji suši prišel k nam, ne vedel razlikovati med potjo in vodno strugo. Pa ni šele sedaj nastala taka pot. Že takrat — tako pripovedujejo pri nas —, ko sta še Kristus in sv. Peter hodila po svetu, je bilo tako. Ko sta nekoč prišla do Punovčarjevega klanca, je tam skoraj zmanjkalo poti. Mislil je zato sv. Peter, da sta že na koncu sveta in da se tam že začne pekel. Naredil je nato Kristus križ in božja potnika sta se obrnila nazaj.

Ko smo tako povedali, kje živimo in kako živimo, moramo še sporočiti, da vedno komaj pričakujemo, kdaj pride k nam „Naš tednik“, ki nam vedno kaj vselega in novega prinese. Če je pa kaj žalostnega vmes, pa poizkušamo to pozabiti.

Če nas ne bo letos še v poletju sneg zapadel, se bomo pa spet oglašili.

LOČILO

To truplo pa pojde v to črno zemljo, saj je Bog ustvaril tako.

Komaj smo se ločili od našega soseda Kašnerja, že je posegla kruta smrt zopet v našo sredo in nam iztrgala iz rok dobro, ljubeznivo in priljubljeno mater Brugger Marijo, p. d. Auerjevo. V soboto je z žalostnimi očmi gledala za pogrebci, ki so ji odnesli dobrega soseda in prijatelja v St. Lenart, na farno pokopališče.

Toda nihče ni slutil, da te prijazne ženske še tisti dan ne bo več med živimi. Bog jo je poklical k Sebi, da ji da plačilo za njena dobra dela. Ogromna množica ljudi je pričala, kako priljubljena je bila pri vseh. Ta množica jo je spremljala na njeni zadnji zemeljski poti ob grem vremenu in slabi poti. Ni bilo berača, ki bi šel praznih rok iz njene hiše. Za vsakega je imela prijazno besedo, za vsakim je rada kramljala. Kljub vsej slabosti je še vedno rada zahajala v cerkev, kjer je iskala utehne pri Bogu.

Kruta vojna ji je strgala iz rok edinega sina, ki se je neke izgubil. Z vero v Boga je prenašala to izgubo, ki se je marsikateremu zdela nenadomestljiva. Toda ona jo je prenesla z zaupanjem v Boga. Njene hčerke so jo tolažile v teh hudih urah. Še zadnji dan so bile skoro vse zbrane, da ji podarijo nekaj daril k materinskemu dnevu. Toda onemogla je in prišlo je vse tako hitro, da se še od njih posloviti ni mogla. Prejšnjo nedeljo je bila še pri sv. obhajilu in tako se je lepo spravljena z Bogom poslovila za vedno. Naši pevci so ji v slovo zapeli dve pesmi, beljaška godba pa je zaigrala dve žalostinki. Gospod župnik pa se je poslovil od nje z lepimi besedami. Njenemu možu, kakor tudi njenim hčerkam ter vsemu zaostalemu sorodstvu izrekamo naše iskreno sožalje.

STRMEC

Krasni binkoštni ponedeljek je privabil od blizu in daleč mnogo ljudi na naš žegen. Seveda so se nekateri prelahko oblekli, ker niso vedeli, da je pri nas še tako mrzel veter. Pri Arihu je vsak nepotrpežljivo čakal na „čisto župo“, brez katere pri nas sploh žegna ni. Dolgo smo morali zbirati smetano, da se je nabralo toliko, da smo lahko zadovoljili sitne želodčke. Pa tudi svinjskih in telečjih pečenk ni manjkalo, saj obo, gospodar in gospodarica, dobro vesta, s čim najbolje ustrezeta svojim gostom. Za poskočnice pa sta, kakor vsako leto, poskrbela brata Kuesa. Gostje so se vrteli in rajali pozno v noč, dokler se polagoma niso vsi porazgubili.

Nekateri so se podali na Podkorensko sedlo, kjer so vzbujali spomine na one čase, ko so hodili še tja kupovat moko, meso in še marsikaj drugega. Sicer se je

mного govorilo, da bodo letos 15. maja odprli mejo, toda žal se to domnevanje ni uresničilo. Upamo pa, da ne bo več dolgo trajalo (kakor smo slišali so pogajanja na Bledu), da bodo odprli mejo in da bo počasi spet postalo živahno in veselo in tedaj smo prepričani, da bomo imeli še več obiskovalcev in občudovalcev našega lepega Strmca.

GALICIJA

Nekako hudo smo prizadeti po pogostih nesrečah. Po klancu iz Apač v Galicijo se je pač v teku let marsikaj pripetilo. Posebno, od kar ljudje ne hodijo več toliko peš in se vozijo z navadnimi in motornimi kolesi. Ni še minulo leto, ko se je v tem klancu s kolesom smrtno

ponesrečil Artunjakov sin. Na binkoštni ponedeljek se je enako s kolesom ponesrečil Šoštarjev Ton iz Encelne vasi. Hvala Bogu, ne do smrti in upajo, da kmalu zopet okrevali. Posebno tamburaši težko pričakujejo svojega sodelavca, ker bi morali v kratkem nastopiti v radiu.

ŽITARAVAS

G. Peter Lesjak, p. d. Drobež v Žitarivasi, je oddal svoje posestvo v najem in sicer beguncu iz Banata.

Kakor slišimo, sta se pogodila glede najemnine tako, da pripade vsakemu in sicer najemniku kakor lastniku posestva, polovica pridelka. Radovedi smo, kako se bo taka pogodba v praksi obnesla.

SVEČE

Naše ljube mamice iz srca pozdravljene!

Binkoštna nedelja je bila letos tudi materinski dan. Materam so malčki za to priliko pripravili prav prijetno presenečenje. Že nekaj časa sem skrivnostno šušljali, se učili in izgotavljali različne predmete za matere. Komaj so že čakali nedelje, da bi jim mogli svoja darila izročiti in svoje želje izpovedati. Popoldne ob treh se je zbralo veliko naših dobrih mater v dvorani pri Adamu, da vidijo, kaj njih otroci znajo.

V različnih prizorih so otroci izpovedali mamicam svojo ljubezen in jim obljubili pokorščino in spoštovanje. Tudi zapeli so in „zagodli“, da smo se morali vsi smejeti. Kar čudili smo se, koliko znajo. Materinski dan vsako leto poveže vse matere iz fare v veliko lepo družino. Skupno praznujejo v cerkvi in potem v dvorani ta dan. Skupno še tudi spominja-

jo padlih sinov in ponovno sklenejo, da bodo tudi v bodoče dobre skrbne krščanske matere. „Bog živi naše matere še mnogo srečnih let!“

KAZAZE

V torek, dne 8. V. 1951 smo po devetih letih imeli v Kazazah zopet sveto birmo. Birmanec je bilo domačih 40, tujih pa 45. Duhovniki iz dekanije so se birme polnoštevilno udeležili. Slovensko pridigo je imel mil. proš in dekan pliberški g. Trabesinger.

Pri sprejemu prevzvišenega nadpastira sicer ni bilo veliko ljudi, — največ je bilo še žensk — to pa zaradi delavnika in zaradi izredno nujnih pomladanskih opravil.

Na dan birme pa smo bili tako mnogoštevilno zbrani v cerkvi kot le redko kdaj. Tudi gosp. prevzvišeni nadpastir je pozdravil farane v domači besedi in je izrazil svoje zadovoljstvo nad lepo udeležbo.

Posebno moramo pohvaliti dekleta, ki so tako krasno okrasila cerkev in župnišče, pohvaliti pa moramo tudi fante, ki so s pridnim streljanjem proslavili svečanost. Pevci so nas pa tudi jako prijetno iznenadili. Posebno vesel pa je bil birme gotovo sam domači gospod župnik Učakar, ker se je za to priliko tudi lepo popravilo župnišče.

BLATO

Kadar gre pri nas dež, je dvakrat blato. Posebno tam pri Rakebevem gozdu bi se človek še lahko ponesrečil. To smo občutili posebno v sredo 17. majnika, ko smo spremljali ob nad vse slabem vremenu rajnega Breznikovega očeta, Janeza Flödl-a k zadnjemu počitku. Kljub slabemu vremenu smo izkazali Breznikove mu očetu v obilnem številu zadnjo čast.

Breznikov oče pa so to čast tudi zaslužili, saj so bili nad vse dober oče, skrben gospodar in ljubezniv sosed. Dočkali so visoko starost 81 let. Skoraj dve leti so bili sedaj na posteljo priklenjeni, veliko so trpeli, naduha jih je zelo mučila. Kolikokrat so tožili, kako jih sapa hudo muči, če bi ne odleglo, bi moralo biti takoj konec. Več let so tako bolehal, zadnji teden je bilo prav hudo. V petek so bili sprevideni, v soboto pred binkoštni so še enkrat prejeli in sicer zadnjič sveto obhajilo. Velikokrat so prejeli sveto obhajilo na bolniški postelji, ob vseh večjih praznikih cerkvenega leta in farnega življenja so tudi oni z velikim spoštovanjem, globoko vero in prisrčno ljubeznijo sprejeli Jezusa v svoje srce.

Na binkoštni ponedeljek popoldne pa so zaspali od slabosti in starosti mirno v Gospodu. Bili so res pravičen mož, ki so živeli iz vere, kakor pravi apostel: „pravični živi iz vere“. Njih življenje je bilo: delo, molitev in služba božja, sedaj na stara leta pa še trpljenje in bolezen. Cerkevni zbor je zapel „Oče se poslavlja“ in „Nad zvezdami“. G. župnik so se poslovili od rajnega farana v prisrčni besedi ter opravili pogrebne obrede.

Breznikovi družini naše sožalje! Rajni oče naj počivajo v miru.

(Nadaljevanje na 7. strani)

Poletni vozni red

Od nedelje, dne 20. maja, velja poletni vozni red za železnice in za avtobusne proge. V naslednjem prinašamo izvleček iz voznega reda, ki ga (izrežite in) spravite.

I. ŽELEZNIŠKI OSEBNI PROMET (brzovlaki so tiskani debelo):

Celovec—Beljak. Odhod iz Celovca ob: 3.32, 4.36 (od 29. VI. do 3. IX.), 6.10, 7.30, 9.24, 9.47, 11.28, 12.00, 12.40, 13.20, 13.30, 14.20, 15.10, 16.00, 17.13, 17.24, 18.35, 19.29, 20.38, 21.43, 23.49. Iz Vrbe do Beljaka ob 6.18. Odhod iz Beljaka ob: 0.50, 5.37 (samo ob delavnikih), 6.20, 7.50, 8.05, 9.02, 10.10, 11.42, 12.14, 13.04, 13.32, 14.10, 15.35, 16.23, 17.25, 17.34, 18.28, 19.15, 20.19, 22.30, 23.45.

Celovec—Pliberk. Odhod iz Celovca ob 6.00, 9.10 (po posebni odredbi), 12.15 (od 30. VI. do 16. IX. in samo do Sinče v.), 13.40, 15.20 (od 30. VI. do 16. IX. in samo do Sinče v.), 17.15 (do 30. VI. in od 17. IX. dnevno, od 2. VII. do 15. IX. samo ob delavnikih), 18.12. Odhod iz Pliberka ob: 6.18, 7.22 (po poseb-

ni odredbi), 10.50, 13.27 (samo od Sinče v.), 15.20, 17.30 (samo od Sinče v.), 18.25.

Sinča vas—Železna Kapla. Odhod iz Sinče vasi ob: 6.48, 9.54, 14.25, 18.55. Odhod iz Železne Kaple ob: 5.20, 9.45, 14.20, 17.20.

Celovec—Področica. Odhod iz Celovca ob: 7.35 (ob nedeljah), 9.15, 13.35, 18.15. Odhod iz Področice ob: 6.20, 11.30, 16.05, 18.10 (ob nedeljah).

Svetna vas—Borovlje. Odhod iz Svetne vasi ob: 7.00, 8.10 (ob nedeljah), 9.50, 12.10, 14.20, 16.50, 18.50. Odhod iz Borovlj ob: 6.40, 7.50 (ob nedeljah), 9.30, 11.50, 13.50, 16.30, 18.30.

Beljak—Področica. Odhod iz Beljaka ob: 8.00, 10.15, 12.43 (pred nedeljami in ob nedeljah), 13.43, 17.14, 18.12. Odhod iz Področice ob: 6.25, 11.43, 12.37, 14.06 (pred nedeljami in ob nedeljah), 17.20, 19.27.

Beljak—Podklošter. Odhod iz Beljaka ob 4.35, 5.55, 9.03, 13.36, 14.15, 16.30, 17.28 (od ponedeljka do petka), 18.31, 21.09. Odhod iz Podkloštra ob: 0.14, 6.51, 9.10, 11.40, 11.58, 12.34, 6.27, 18.18 (od 23. VI. do 16. IX. dnevno, ostali čas samo od ponedeljka do petka),

19.30 (od 23. VI. do 16. IX. in le od ponedeljka do petka) 20.30, 23.03.

II. AVTOBUSNI VOZNI RED

(Ako je čas debelo tiskan, vozi avtobus le ob delavnikih).

Celovec—Mostič. Odhod iz Celovca ob: 8.00, 11.30, 13.00, 17.20, 18.20, 20.20 (ob nedeljah). Odhod iz Mostiča ob: 5.50, 6.20, 7.10, 11.50, 14.05, 16.45, 18.05 (ob nedeljah).

Celovec—Velikovec—Grebini. Odhod iz Celovca ob: 4.50, 6.15, 8.00, 10.20, 11.10, 12.10, 13.20, 15.15, 16.30, 07.20, 18.15, 20.15. Odhod iz Velikovca ob: 5.20, 6.35, 7.05, 8.00, 8.05, 9.15, 11.40, 13.15, 14.45, 16.00, 17.05, 19.10, 19.55.

Velikovec—Djekše. (Samo ob nedeljah, ponedeljkih, sredah in sobotah). Odhod iz Velikovca ob: 7.10, 14.45. Odhod iz Djekš ob: 8.05, 17.45.

Velikovec—Mostič. Odhod iz Velikovca ob 6.20 (ob ponedeljkih, sredah in sobotah), 7.00 (ob torkih, četrtek in petkih), 11.00 (ob nedeljah), 13.15. Odhod iz Mostiča ob: 7.10 (ob poned., sredah in sobotah), 7.30 (ob torkih, četrtek in petkih), 14.05.

Velikovec—Pliberk. Odhod iz Velikovca ob: 13.10 (ob poned., sredah in sobotah), 17.35. Odhod iz Pliberka ob: 6.50.

Pliberk—Labod. Odhod iz Pliberka ob: 14.50, 19.25 (ob sobotah). Odhod iz Laboda ob: 6.00, 17.20 (ob sobotah).

Pliberk—Pliberk kolodvor. Odhod iz Pliberka ob: 6.00, 10.00, 14.00, 18.00. Odhod s kolodvora ob: 7.10, 10.15, 14.15, 19.15.

Velikovec—Sinča vas—Škocijan. Odhod iz Velikovca ob: 5.40 (do 7. VII. in od 10. IX.), 6.10 (od 8. VII. do 9. IX.), 9.25, 12.10 (od 8. VII. do 9. IX.), 13.00, 13.15, 14.25 (s kolodv. Sinča vas), 17.30 (od 10. VI. do 16. IX. ob nedeljah in od 2. VII. do 9. IX. dnevno), 18.25, 19.30 (od 8. VII. do 9. IX.). Odhod iz Škocijana ob: 6.05, 7.50 (od 8. VII. do 9. IX.), 7.53, 10.35, 12.55 (od 8. VII. do 9. IX. do kolodvora v Sinči v.), 13.55 (do kolodvora v Sinči v.), 15.00, 18.10 (od 10. VI. do 16. IX. ob nedeljah in od 2. VII. do 9. IX. dnevno), 19.20.

Velikovec—Železna Kapla. Odhod iz Velikovca ob: 13.10, 18.00. Odhod iz Zel. Kaple ob: 6.30, 15.40.

(Nadaljevanje na 6. strani)

Štemalo pridelamo

Nobenega posebnega dokazovanja ni treba za ugotovitev dejstva: Avstrija mora vsako leto uvažati velike količine skoraj vseh vrst živil, ker jih domače kmetijstvo ne pridelava dosti. — Zlasti jasno smo skoraj vsi v eni ali drugačni obliki mogli doživeti to koncem svetovne vojne, ko je skoraj vsak uvoz živil prenehal, domače kmetijstvo pa je bilo s svojimi oddajami živil iz enega ali drugega razloga na najnižji stopnji.

Pri raznih luksuznih in raznih manj potrebnih predmetih se more človek zelo omejiti in more brez škode tudi dalje časa shajati brez njih. Tudi to smo sami doživeli, ko smo morali pogrešati banane, pomaranče in datelje, malo težje smo pogrešali ure in svinčnike, zelo težko pa igle, steklo itd. Le do gotove mere se pa more človek omejiti pri živilih in pri obleki.

Zato tudi ni mogoče enostavno prepovedati uvoza živil in obleke, nasprotno se mora državno vodstvo truditi doseči uvoz živil in ostalih življenjskih potrebščin v taki višini, v kolikor jih domače gospodarstvo ne proizvaja v zadostni količini. Ker pa je naloga državnega vodstva tudi, da čim bolj uravnesi uvoz in izvoz, hoče doseči čim večjo proizvodnjo živil v domači deželi, da bi bilo tako treba čim manj živil uvažati.

Kako povečati pridelke?

Proizvodnjo pa je mogoče povečati predvsem na dva načina: 1. povečati površino obdelovane zemlje in 2. povečati pridelke na enem hektarju obdelane zemlje.

Iz podatkov, ki jih je objavilo ministrstvo za kmetijstvo, razberemo, da je v Avstriji v zadnjih petih letih nastalo nad 20.000 ha nove njivske zemlje. To zemljo so pridobili z zgraditvijo velikih nasipov ob rekah, nadalje z osuševanjem zamočvirjenih površin in končno z namakanjem.

Iz podatkov zveznega ministrstva za kmetijstvo je tudi razvidno, da je v Avstriji 14,5% vse poljedelske zemlje treba izboljšati (Gradišanska 32,8%, Gornja Avstrija 18,4%, Štajerska 17,3%, Dolnja Avstrija 15,2%, Koroška 13,8%, Salzburgska 10,1%, Tirolska 5,9% in Predalpska 5,1%). Skupna površina, ki bi jo bilo treba izboljšati, znaša 650.000 ha. Od tega pa je 150.000 ha v taki legi, da bi bili stroški izboljšav tako veliki, da bi nikakor ne odtehtali vrednosti pridelkov po izboljšavi. Zato moremo računati, da je treba izboljšati okrog 500.000 ha poljedelske zemlje v vsej Avstriji, to je približno za polovico Koroške.

Izboljšanje zemlje

Te ogromne površine seveda ni mogoče izboljšati kar v enem letu. Načrt predvideva letno melioracijo le 10.000 ha, ker za večjo površino ni mogoče dobiti niti potrebnih denarnih sredstev niti zadosti delavnih moči. Na tej površini 10.000 ha bi mogli povprečno pridelati 50.000 ton živil in krme letno. Seveda bi

za izboljšanje površine 10.000 ha bila potrebna vsota okrog 150 milijonov šilingov torej na 1 ha 15.000 šilingov. Toda ti izdatki so nujno potrebni, ako hočemo zvišati pridelke.

Vsako leto se zmanjšuje površina plodne zemlje vsled nastajanja novih naselbin, novih industrijskih naprav, jezov za elektrarne itd. To izgubo je nujno treba nadoknaditi. Med vojno so velike površine plodne zemlje spremenili v vojaška vežbališča, v strelišča in letališča. Tudi po vojni je bil le malenkosten odstotek te površine spet uporabljen v kmetijske namene. Saj je samo v Dolnji Avstriji takih zemljišč okrog 70.000 ha.

Pridelke pa moremo povečati ne samo s povečanjem površine poljedelske zemlje, moremo jih povečati tudi s tem, da na enem hektarju njivske in travniške površine pridelamo v bodoče znatno več kakor pa danes. To je nujno potrebno, ako hočemo čim bolj zmanjšati uvoz živil, da bi imeli tako potrebna sredstva na razpolago za uvoz surovin, ki so nujno potrebne za zaposlitev industrije.

Uvoz živil

Pred priključitvijo Avstrije nemškemu rajhu je bilo razmerje med uvozom in lastno proizvodnjo živil sledeče:

	lastna proizv.	uvoz (v odstotkih)
mleko	100	—
mlečni proizvodi	100	—
sladkor	100	—

Kaprun — znamenje obnove

Eno največjih podjetij, ki ga gradijo in že deloma dovršujejo v Avstriji iz sredstev Marshallovega načrta, so velike zbiralne naprave za proizvodnjo električnega toka v Kaprunu. Sredi meseca novembra so zaradi zimskega vremena morali lani prekiniti z nekaterimi deli pri izgradnji te največje tovrstne elektrarne v Avstriji. Pomlad pa je zopet omogočila nadaljevanje del.

V načrtu je bilo predvideno, da bodo lani povečali zavezitev z uporabo 180.000 kubičnih metrov betona, zazidali pa so v resnici 200.000 m³. Presegli so torej načrt kljub temu, da so mogli zaradi slabega vremena in zaradi plazov spomladati začeti s delom 14 dni pozneje kakor pa je bilo predvideno.

Da bo brana pri zavezitvi gotova, manjka še višine 8 metrov, za kar bi bilo potrebno še 60.000 kubičnih metrov betona, kar mislijo zazidati letošnje leto. S tem bi bila dosežena pribrani v zavezitvi višina 122 m.

Vsled zavezitve so nastala v gorskem območju Kapruna umetna jezera in v Limberškem jezeru (Limbergspeicher) se je nabralo lani že za 40 milijonov kubičnih metrov vode (= 40.000 mili-

krompir	98	2
zelenjava	93	7
sadje	89	11
jajca	88	12
meso	82	18
krušno žito	76	24
živalske maščobe	74	26
ribe	25	75

Gornje številke so se zlasti po l. 1945 znatno povečale na strani uvoza in to predvsem zaradi neurejenih tržnih razmer, zaradi nezaupanja kmetovalcev do denarne veljave, zaradi visokih predpisov oddaje itd.

Razen tega moramo skoraj brez pretiravanja in ne da bi se enemu ali drugemu zamerili, mirno reči, da so v prvih povojnih letih prodali kmetovalci polovico svojih za prodajo določenih pridelkov v „črni trgovini“. Te razmere še do danes niso popolnoma normalne kljub veliki Marshallovi pomoči in kljub znatnim dobavam krmil. Temu so deloma vzrok tudi neprimerne cene za nekatere kmetijske pridelke (krušno žito, mleko itd.). Razen tega je prav gotovo danes lastna poraba pridelkov na kmetiji mnogo večja kakor pa je bila leta 1938.

Prehrana mestnega in industrijskega prebivalstva je danes usmerjena v večji meri k uporabi sočivja in sadja kakor pred desetimi leti. Zato pa je padla potrošnja mesa kar za 50%, kar je posledica visokih cen mesa in mesnih izdelkov. Kar je avstrijsko kmetijstvo premalo pridelalo, to je v zadnjih letih v glav-

nem preskrbela Marshallova pomoč. Leta 1950 je tako znašal uvoz žita 5,8 milijonov centov v vrednosti 785,5 mil. šil., okrog 434.000 centov moke v vrednosti 80,6 mil. šil. in okrog 47.000 centov mesa v vrednosti 37,8 mil. šil.

Ker pa bodo vsote Marshallove pomoči namenjene v vedno manjši meri za uvoz živil, bi morala proizvodnja domačega kmetijstva čimprej doseči vsaj številke iz leta 1938.

Zvišanje hektarskega donosa

To pa je mogoče predvsem z zvišanimi pridelki na isti njivski površini. Danes pridelamo na enem hektarju približno 125—130 centov krompirja. Ta pridelok moramo zvišati na 200 centov; ako nato ne bi bilo mogoče prodati krompirja po primerni ceni za ljudsko prehrano, ga bo treba pač pokrmiti. Sicer pa je potrošnja krompirja na osebo pri nas še znatno pod potrošnjo v sosednjih deželah, pa tudi v Nemčiji, kjer ne moremo govoriti o slabi kakovosti prehrane.

Zvišati bi bilo treba tudi proizvodnjo mleka. Ako bi dajale naše krave povprečno na leto 2.500 litrov, bi to znatno pripomoglo do zmanjšanja uvoza maščob pa tudi do večje rentabilnosti naših kmetij.

Danes pridelamo na hektar okrog 16 centov kruš. žita, pa tudi mnogo manj. V Nemčiji pridelajo 24 do 25 centov, v Belgiji in na Holandskem pa 28—30 centov, torej še enkrat toliko kakor pri nas. Sicer so tam res boljše podnebne razmere in je tudi kakovost zemlje boljša, vendar pa bi kljub temu mogli naše pridelke žita še znatno povečati.

Zboljšanje naše živinoreje in povečana proizvodnja mleka in mesa je nemogoča brez povečanih pridelkov krme. Zato moramo najprej izboljšati naše njive, naše travnike, naše pašnike in planine. Ko bomo izboljšali in povečali pridelke krme, bomo mogli govoriti tudi o izboljšanju naše živinoreje. Poizkušati doseči večje dohodke pri živini, ne pa istočasno izpolniti tudi za to potrebne predpogoje, je delo, ki je v naprej obsojeno na neuspeh.

Zlata pravila

Navodilo za zvišanje pridelkov pa je zelo enostavno, le izvedba sama nato ni tako enostavna, kar nam kaže vsakdanje življenje. Ne bo odveč, ako to navodilo ponovimo:

1. Pravočasno, pravilno in skrbno obdelovanje zemlje.
2. Dobro in pravilno gnojenje s hlevskim in umetnim gnojem (V zvezi s tem je ureditev gnojišč in gospodarstva z gnojem).
3. Dobro seme.
4. Uničevanje ter zatiranje rastlinskih škodljivcev in plevela.
5. Zavarovanje posevkov in pridelkov.

Iz števil, ki smo jih v zvezi z uvozom živil spredaj navedli in iz cen na trgu moremo približno razvideti, kaj se nam predvsem izplača pridelovati. — Ti pridelki pa so: maščobe, meso, jajca, sadje, zelenjava (sočivje), krompir, mleko. — Pri tem pa si zapomnimo še tole: kakovost pridelkov odločilno vpliva na cenno pridelkov.

KDO PIJE PIVO?

Koliko popijemo piva? Mednarodni pregled potrošnje piva izkazuje, da so Belgijci na prvem mestu: V Belgiji odpade na posameznika povprečno letno 152 litrov piva. Pri tem pa so vračunani tudi starčki in dojenčki. Belgijcem sledijo Angleži, ki popijejo letno 107 litrov piva, v Nemčiji odpade na osebo 72 litrov in v Avstriji pa 67,8 litrov.

Podklošter—Šmohor. Odhod iz Podkloštra ob: 6.41, 9.50, 14.20, 17.20 (od 1. VII. do 10. IX.), 19.17. Odhod iz Šmohorja ob: 5.36, 7.55, 10.50 (ob nedeljah), 13.16 (od 1. VII. do 10. IX.), 15.20, 19.16.

Celovec—Žrelec—Medgorje. Odhod iz Celovca ob 8.00 (ob nedeljah), 9.30 (ob delavnikih), 13.10, 18.10, 19.10 (ob nedeljah). Odhod iz Medgorij ob: 6.40, 10.10, 14.40, 18.00 (ob nedeljah).

Celovec—Borovlje. Odhod iz Celovca ob: 5.10, 6.10, 7.10, 8.10, 11.10, 12.10, 13.10, 16.10, 17.20, 18.10, 19.10, 21.10, 23.30. Odhod iz Borovelj ob: 6.10, 7.10, 8.10, 9.10, 12.10, 13.10, 14.10, 17.10, 18.10, 19.10, 20.10, 22.10.

Železna Kapla—Bela (samo ob sobotah). Odhod iz Zel. Kaple ob: 5.30, 14.35. Odhod iz Bele ob: 6.05, 15.15.

Celovec—Galicija—Zel. Kapla. Odhod iz Celovca ob: 8.10 (ob nedeljah), 13.00, 17.00, 18.10 do Galicije, 19.10 (ob nedeljah in samo do Galicije). Odhod iz Zel. Kaple ob: 6.30 (iz Galicije), 6.40, 14.15 (od Miklavčevega), 17.00 (ob nedeljah).

Velikovec—Ruda—Labod. Odhod iz Velikovca ob: 9.05 (ob nedeljah), 13.15, 18.25, 19.10 (ob nedeljah). Odhod iz La-

boda ob: 5.25, 7.00 (z Rude, ob šolskih dneh), 14.50, 16.00.

Borovlje—Šmarjeta—Klopinj—Velikovec. Odhod iz Borovelj ob: 6.10, 8.03 (vozi iz Klopinja in samo od četrtkih), 8.00 (ob nedeljah in samo do Klopinja), 9.30 (poned., četr., sobota in samo do Zg. Vesce), 14.10 (do Zg. Vesce), 19.00 (do Zg. Vesce). Odhod ob: 5.25 (iz Šmarjete), 6.50 (iz Zg. Vesce), 11.45 (iz Zg. Vesce in samo ob poned., četr. in sob.), 13.05 (iz Velikovca), 17.00 (iz Klopinja, ob nedeljah).

Borovlje—Sele (Terkl). Odhod iz Borovelj ob: 8.00 (ob nedeljah), 9.30 (ob poned., četr. in sob.), 14.10, 17.00 (ob nedeljah), 19.00. Odhod iz Sel (Terkl) ob: 5.45, 12.00 (ob poned., četr. in sob.), 16.00, 17.50 (ob nedeljah).

Borovlje—Slov. Plajberk—Brod. Odhod iz Borovelj ob: 8.00 (ob nedeljah), 9.00 (ob poned., četr., sob.), 14.10, 19.10 (razen torika in petka). Odhod iz Brodov ob: 6.15, 11.40 (poned., četr., sob.), 16.20 (poned., četr., sob.), 16.50 (ob nedeljah).

Celovec—Št. Jakob v R. Odhod iz Celovca ob: 5.50, 11.50. Odhod iz Št. Jakoba ob: 7.50, 13.30.

Celovec—Kotmara vas—Vrba. Odhod iz Celovca ob: 6.35, 8.10 (ob nedeljah), 13.10, 17.05, 18.25. Odhod ob: 5.25 (iz Zg. Vesce), 5.55 (iz Vrbe do Št. Ilja), 7.00 (iz Čahrič), 7.05 (iz Vrbe), 13.35 (iz Vrbe), 16.30 (iz Vrbe do Čahorič samo ob nedeljah), 17.15 (iz Vrbe do Št. Ilja od poned. do petka), 17.40 (iz Čahorič), 19.20 (iz Vrbe do Št. Ilja).

Celovec—Otok—Vrba. Odhod iz Celovca ob: 6.35 (od 8. VII. do 9. IX. dnevo), 7.45, 11.00, 12.10 (do Ribnice), 13.10, 16.20 (do Otoka), 17.20, 18.10, 20.15, 22.45 (ob sobotah in nedeljah). Odhod ob: 5.45 (z Otoka), 6.15 (iz Vrbe do Dol ob delavnikih), 6.50 (z Otoka), 7.10 (z Otoka), 8.35 (iz Vrbe), 11.30 (iz Vrbe), 13.00 (iz Vrbe), 14.45 (iz Vrbe), 16.40 (iz Vrbe), 18.50 (iz Vrbe, od 8. VII. do 9. IX.), 21.10 (ob nedeljah, z Otoka).

Celovec—Hodiše—Škofiče. Odhod iz Celovca ob: 6.35, 8.15 (ob nedeljah), 13.10, 17.00 (od poned. do petka in do Rožeka). Odhod ob: 5.50 (od Hodiškega jezera), 6.00 (ob nedeljah iz Rožeka do Hodiškega jezera), 7.12 (iz Hodiš), 12.20 (iz Hodiš, ob nedeljah), 14.20 (iz Škofič), 17.32 (od Hodiškega jezera).

Celovec—Ribnica—Vrba—Rožek. Odhod iz Celovca ob: 12.10, 18.10. Odhod ob: 6.00 (iz Rožeka), 19.15 (ob nedeljah, od Hodiškega jezera).

Celovec—Beljak. Odhod iz Celovca ob: 8.10, 10.00, 12.05, 14.00, 15.40, 17.20, 18.50, 21.00, 23.30. Odhod iz Beljaka ob: 6.35, 8.10, 9.50, 12.20, 13.50, 15.40, 17.20, 19.10.

Beljak—Rožek—Podgorje. Odhod iz Beljaka ob: 7.25, 12.15, 17.05 (od 8. VII. do 9. IX., samo do Vrbe), 18.10. Odhod iz Podgorij ob: 5.30, 7.20 (ob nedeljah), 8.35 (od 8. VII. do 9. IX., samo do Baškega jezera), 12.00, 15.50, 18.45 (iz Vrbe).

Beljak—Bače. Odhod iz Beljaka ob: 6.00, 6.30, 7.30, 8.40, 10.10, 10.50, 11.00, 12.15, 13.10, 14.10, 15.10, 16.10, 16.20, 17.10, 18.20, 19.10, 20.20. Odhod iz Bač ob: 5.30, 6.45, 8.15, 8.30, 9.30, 11.00, 11.55, 12.50, 13.50, 14.30, 15.20, 16.00, 17.00, 18.11, 19.42, 20.00, 21.00.

Beljak—Šmohor. Odhod iz Beljaka ob: 7.20, 12.00, 16.25. Odhod iz Šmohorja ob: 6.00, 11.25, 17.00.

Beljak—Vrata. Odhod iz Beljaka ob: 7.45, 11.25, 15.50, 17.15. Odhod iz Vrat ob: 6.40, 7.50, 8.40, 13.15.

Pri nas na Koroškem

(Nadaljevanje s 5. strani.)

KOT

O naši vasi pač še niste čitali kaj v „Tedniku“. Saj smo res čisto v zadnjem kotu lepe šmihelske fare in tako ne prido demo lahko na dan. Tudi vas ni velika, samo tri hiše so sedaj, bodo pa postavili še četrto hišo. Čeravno smo tako skriti, nas vendar le obišče bolezen in pa tudi smrt nas ne izpusti. V torek dopoldne so umrli Črnčev oče Valentin Valeško. Dobil so špansko (gripo), prezgodaj vstali, bolezen se je ponovila in potem ni bilo več pomoči. Zdravnik je prišel vsak dan, da jim je dajal injekcije, a ni več pomagalo, telo je bilo preslabo, da bi premagalo bolezen. Dopolnili so 73. leto, Zapuščajo ženo in še ne preskrbljene otroke. V prav lepem številu smo jih spremljali farani iz Dolinčič in Bistrice k zadnjemu počitku, saj je bil njih dom na Bistrici in so leta in leta preživeli na Bistrici. — Družini Valeško naše sožalje!

SELE

Ob Binkoštih je začel poštni avtobus voziti prav v Sele. Prej si ni upal, ker se je pobočje ob cesti na enem mestu malo utrgalo, in pošta ni hotela prevzeti odgovornosti za morebitne nesreče. Ta bojazen je bila sicer precej neutemeljena, saj so vozili po cesti drugi avtomobili, tudi tovorni. Zdaj gradijo na tistem mestu močen oporni betonski zid, ki bo kmalu dogotovljen.

Po tri in polletnem bivanju med nami nas je začetkom maja zapustil preč. g. kaplan Franc Jančar in se podal na novo službeno mesto v Šmihel. Pridno je oskrboval božjo službo in šolo na Bajtišah, prav rad je tudi romal na Macno. Bil je veder družabnik. Želimo mu, da bi se tudi v Šmihelu kmalu udomačil! Njegovo mesto v Selah je nastopil č. g. Rudolf Ropas iz Žihpolj.

GORENČE

Že nekaj tednov sem se šušlja po fari in okolici, da pridejo naši „Slavčki“ na svojem potovanju po Koroški tudi na Gorenče gostovat. Zdaj smo pa doznali, da gre za resnico. Zato smo bili naprošeni, da sporočimo ožji in širši javnosti, da priredi pevski kvintet „Slavček“, — znan po svojem prvovrstnem pevskem zboru, ne samo v naši ožji domovini, ampak že tudi preko njenih mej, — na Gorenčah, v Srednji vasi pri „Favu“, dne 3. junija t. l. ob pol treh popoldne koncert slovenskih umetnih in narodnih pesmi. K izrednemu pevskemu koncertu ne vabimo samo domačine, ljubitelje lepega petja, ampak tudi vse okoličane, od blizu in daleč, da pridejo tega dne prav za gotovo na Gorenče. Tako lepih pesmi še mnogi od vas niso čuli. Zato pridite, da ob veseli pesmi, vsaj za par ur pozabite skrbi in težave svojega trpkega življenja. Dobro in verno družino, posestnika Pistočnika Franceta, po domače Boštjana z Leda, je zopet obiskala neizprosna

smrt. Že pred leti sta mu umrla zaradi prezgodnjega poroda 2 sinova. V lanskem septembru se je smrtno ponesrečil 3 letni sin Valter. Letos 10. maja pa je zopet radi prezgodnjega poroda umrl že 4. sin Anton. Globoko užaloščeno družino naj tolaži neskončno modri Bog, mi ji pa izražamo svoje globoko sočutje.

RIED PRI LINZU

Dne 17. maja je ob 2. uri zjutraj umrl v IRO-bolnici v Linzu Joško Cunder iz Stožic št. 1. pri Ljubljani. Pokojni je bolehal en mesec za vnetjem ledvic, ki je vsled gripe zavzelo poguben obseg. Pokopan je na pokopališču v St. Martinu pri Linzu. Naj v miru počiva!

Zdravniške zanimivosti

NOVO ZDRAVILO PROTI GRIZI

Skupina zdravnikov, v kateri sodelujejo ameriški zdravniki z egiptovskim ministrstvom za javno zdravstvo in ki iščejo boljše sredstev in načinov, da bi preprečili, nadzirali in zdravili bolezn, ki so razširjene zlasti na srednjem Vzhodu, je odkrila uspešno sredstvo za zdravljenje tifusa in griže.

Novo zdravilo je sulfanamid, kakor na primer penicilin in aureomicin in so mu dali ime „Terramycin“. To ime prihaja od neke plesni, ki so jo našli v zemlji.

Preizkusili so novo zdravilo za časa raziskovanj v Egiptu pri petih bolnikih na tifusu, ki so uživali „terramycin“. Po treh do štirih dneh je oživela bolnikova koža in popustila mrzlica brez škodljivih posledic. Prav tako so izginili vsi znaki amebične driske šestih bolnikov takoj potem, ko so jemali „terramycin“. V teh primerih je pa mogoče, da se spet pojavijo klice bolezn in da se bolezen ponovi.

Zdravniki izjavljajo, da bodo novo sredstvo poskušali še pri več sto bolnikih, predno bo moglo služiti kot splošno priznano zdravilo proti tifusu in amebični driski. Toda že sedaj računajo s tem, da bo novo zdravilo mogočno orožje proti tema boleznima.

BOJ PROTI BACILOM

Grška znanstvenica dr. Amalia Voureka, ki deluje na znamenitem Wright-Flemingovem zavodu v Londonu, kjer je Sir Alexander Fleming odkril penicilin, za katerega je prejel Nobelovo nagrado, je v veliki meri prispevala v boju proti nevarnim bacilom. Z uporabo raziskovalnega aparata, ki ga je izdelal francoski znanstvenik dr. Pierre de Fonbrune iz Pasteurjevega zavoda in ki ga je podaril londonskemu zavodu ameriški filantrop dr. Ben May, je grški zdravnici uspelo, da je ugotovila, izločila in proučila baci-

Spored slovanskega dneva

na Dunaju, dne 2. in 3. junija 1951

Sobota, 2. junija ob 16. uri: Odkrijte spominske plošče češkemu skladatelju Antonínu Dvořáku na hiši, Dunaj, 4. okraj, Wjerner Hauptstrasse 7.

Sobota, 2. junija ob 20 uri: Slovanski večer, s sodelovanjem koroških slovenskih, gradiščanskih hrvaških in čeških pevskih zborov.

Nedelja, 3. junija ob 11. uri: Odkrijte spominske plošče slovenskemu pesniku in pisatelju Ivanu Cankarju na hiši, Dunaj 16. okraj (Ottakring), Lindauergasse 26, sodelujejo koroški pevci.

Nedelja, 3. junija ob 15 uri: Slovanski dan v parku gradu Pötzleinsdorf v

18. dunajskem okraju, koncert slovanskih skladateljev. Češka beseda, Raj pod lipo, gradiščanski Hrvati izvajajo svoje plesce, prosta zabava.

Voznja je tričetrtinska, t. j. za potovanje od vsake postaje do Dunaja in nazaj se plača ena in pol vozne karte. Prenosišče na Dunaju bo vsem udeležencem preskrbljeno po nizki ceni (5 šil.), prosimo za prijave do 25. maja. Pravtako bo hrana po nižnji ceni.

Vstopnine k vsem prireditvam ni, slavnostna značka stane tri šil. in je naprodaj pri Slovenski prosvetni zvezi ali pa direktno pri prirediteljskem odboru, Wien I. Dracheng. 3/11.

le, ki so bili „ohromljeni“ s penicilinom ali drugimi strupi.

Dr. Voureka je ugotovila, da se bacili „pretvorijo“, se postopoma povrnejo v normalno stanje, se njihovo število pomnoži in so končno vzrok bolezn, ki se nenadoma pojavi. Z novim odkritjem bodo zdravniki lahko ugotovili bacile, v kateri koli obliki bi se ponovno pojavili v bolnikovem telesu.

MEHANIČNA DELAVNICA V ŽE-LODCU

Pred tedni so pripeljali v neko londonsko bolnišnico mehanika, ki je kazal težke znake vnetja trebušne mreže, tako da se je dr. McMullin odločil za takojšnjo operacijo. Kako se je pa začudil kirurg, ko je namesto domnevnega vnetja našel v bolnikovem trebuhu ključ od kolesa, konico jeklenega svedra in pero klešč.

Ko se je bolnik zavedel, ga je zdravnik vprašal, če so to vse stvari, ki jih je pogoltnil. Bolnik je odgovoril: „Bojim se, da je notri še mala žagica.“ Dr. McMullin je odprl znova trebuh in res mu je uspelo najti še zadnji neprebavljeni grizljaj in tako je bolnik zdaj že na potu okrevanja. — Redki primer opisuje Angleški zdravniški vestnik.

PROTI OMRTVIČENJU TKIVA

Kot znano, je pri zdravljenju ran eno od najkočljivejših vprašanj odstranjevanje mrtvega tkiva, ki postane izredno lahko vir okužbe; odstranjevanje tkiva je težavno tudi s kirurškimi sredstvi, ker obstoja nevarnost poškodbe zdravega tkiva in preprečevanja granulacije. V prvi in drugi svetovni vojni so uporabljali kirurški zavezniških oboroženih sil sistem, ki so ga poznali že v srednjem veku in

ki so ga uporabljali zlasti tudi Japonci; na rano so polagali namreč ličinke žuželk, zlasti muh, ki se hranijo ravno z mrtvim tkivom in ki prenehajo s svojim delom, ko pridejo do zdravega tkiva.

Zdaj pa ne bo treba več segati po takih skrajnostih, kajti dve skupini ameriških znanstvenikov sta odkrili kemične snovi, ki uničujejo mrtvo tkivo in druge kužne vire, in to ne samo na površini, ampak tudi v notranjih organih.

SONCE POŠILJA VEČ TOPLOTE

Sončna toplota, ki prihaja na zemljo, se je v zadnjih dvajsetih letih povečala za 0,0025 odstotka; ta povečanje so registrirali instrumenti astrofizikalnega laboratorija, ki ga ima Smithsonian zavod iz Washingtona na vrhu gore Montezuma v Čilu.

To povečanje, ki je navidezno neznatno, je vendar tolikšno, da znatno vpliva na zemeljsko podnebje. Znanstveniki laboratorija so izvršili od leta 1920 do danes nad 16.000 merenj sončne konstante, to je števila kalorij, ki jih prejme od sonca v eni sekundi črna kocka z vsebino enega kubičnega centimetra, za katero se predpostavlja, da leži izven zemeljske atmosfere.

Od leta 1921 do leta 1930 je znašalo to število 1,9431 kalorij. V naslednjem desetletju se je povečala ta številka na 1,9463 kalorij in končno v desetletju 1941 in 1948 na 1,9478 kalorij. Podatki laboratorija na gori Montezuma se pa tudi strinjajo z meteorološkimi opazovanji iz raznih krajev zemlje, iz katerih izhaja, da se povprečna temperatura, zlasti v zadnjih časih veča.

Skupno je narastlo torej v preteklih tridesetih letih število kalorij, ki jih prejema mala črna kocka v velikosti enega kubičnega centimetra (= 1/1000 litra) od 1,9431 na 1,9478 kalorij, torej za 0,0047 kalorij.

Schleppe pivo - tekoče hranivo!

Ni bilo vojské, ni bilo kugé, ljudje božji, kam ste šli?

L. P.

(Konec)

„Sploh pa so mi te Radiške gore velika uganka. Ti obsežni gozdovi, skozi katere vodijo samotne poti, so napravili name poseben vtis. Ta tišina — ta mir — v tej samotni sem se zazdel sam sebi tako majhnega, tako neznanega, tako revnega in slabega, od vsega sveta zapuščena. In ti na vse strani viseči in z mahom obraščeni križi ob poti so name pretresljivo vplivali. Glej, tudi tu je Bog in kako zapuščen in osamljen. Ljudje se mu sicer odkrivajo, a zanj malo skrbijo. Ob takih prilikah sem se vedno spomnil tudi svoje duše. Tudi jaz vem, da jo imam in kako slabo skrbim zanjo. Ni-li tudi obraščena z mahom grehov, ali se ni tudi ona tekom let nagnila na stran hudega duha in pekla. Vest mi je očitala, da je res tako in zato hitro stran od križa, ven iz gozda.

In te samotne vasi, ali ni vsaka vas zvet zase? In te samotne raztrešene hiše, zdi se mi, da vlada pri vsaki hiši drug duh. In ti verni ljudje. Nešteto krat me je ganilo, da bi se razjokal kot otrok, ko sem jih videl pri molitvi. Tako sem ne-

koč v krogu svojih staršev, bratov in sester molil tudi jaz.

Ta prokleti boj za življenje nas je razkropil po vsem svetu in kaj je bilo to moje življenje? Nič drugega kot neprestani upi, katerim so sledile prevare in neprestane želje, katerim so zopet sledila razočaranja. Dolga leta že hodim po teh Radiških gurah. Nihče me še ni vprašal, kako mi je ime in kako se pišem. Dali so mi kar ime Kukulca. Pa saj nisem sam, jih je še mnogo v tem kraju z raznimi imeni. Enemu pravijo Hodlovc, drugemu Fidola, tretjemu Potreba. To so res skrivnostni kraji, kjer vladajo nevidni duhovi in kjer prebivajo svojevrstni ljudje. In te skale na vsih straneh Radiških gur? Zdi se mi kot boginje, ki branijo vsakemu dostop do tega kraljestva duhov.

Medtem se mu je prikazala pod goro Podkroška cerkev. Poleg cerkve pa bolj srednjeveški trdnjavi kot župnišču podobna prošnja. Na vzhodni strani pa mogočna, dobro znana gostilna „Žovnjir“.

Tedaj se zotlar nehoté vstavi kot bi se zbudil iz težkih sanj in zdi se mu, da bi bilo prav, če bi stopil v cerkev in se za-

hvalil Bogu in sv. Martinu za srečno rešitev iz čarovniškega gnezda.

„Ti dve cvančarci, ki mi jih je stari čarovnik kar sam od sebe porinil v žep, ne kaže dolgo nositi okoli po svetu. Saj še druge, ki so mi jih dali drugi, pošteni ljudje, nisem trpel dolgo pri sebi, kaj šele te? Bog ve, kako jih je zacopal, predno se jim je odpovedal. Bolje bo, da jih zapijem. Naj jih shrani stari skopuh Žovnjir. Saj jih ima itak polno skrinjo, ne samo cvančarce, marveč tolarjev. In če mu jih zlodej obrne in razprši, mu iz srca privoščim. Prodaj le meni in drugim dosti vode za drag denar. Vrh tega pa sem tudi potreben, vso noč brez spanja in še ta strah, to vendar ni vse eno. V cerkev pa bom šel drugokrat, ko se mi bo nudila priložnost.“

Tako je mrmral sam s seboj na poti k Žovnjirju.

V teku let se je pri Pecu mnogo spremenilo. Oče in mati sta umrla, hčerke so se omožile, sin Miha se je ubil, drugi sin se je priženil nekam v Kotmarovas, drugi pa so ostali neoženjeni doma. S časom so se postarali in oslabei ter zabredli v gospodarske stiske. Andrej ni videl več drugega izhoda, kakor prodati hišo in obširno dedovino sosedu Ferdeju. V istem času je kupil grof manjše Indivovo posestvo in tako je na mah ostal Ferdejev sam.

Samota, osamljenost in zapuščenost sta končno prisilila tudi tega, da je obupal in prodal je svoje, celo vas obsegajoče posestvo, grofu Gojzu v Žrelcu. S težkim srcem in še težjimi občutki je zapuščal svojo dedovino. Grozna mu je bila misel, da zadnji zapušča nekdanjo tiho in mirno vas Špice. Noge so se mu šibile in po vsem životu se je tresel, ko je zadnjokrat stopil preko praga svoje rojstne hiše. Čeprav je bil trdne moške narave, se ni mogel premagati, da se ne bi razjokal kot otrok.

Ne, to ni bil jok otroka, tako more jokati le mati ob grobu svojega otroka. Grozna mu je bila misel, da je on prodal dedovino svojih očetov in dedov.

„In to sem jaz prodal, to bom jaz zapustil.“ Sedaj se mu je zazdelo tako lepa, tako mila in pristrčna, kot nikdar poprej. Očital si je, da je storil velik greh proti dedovini in proti vsem, ki so nekoč v njej prebivali in na njej delali, in pred njim odšli v večnost.

„Toda življenje, to je groza, samota, zapuščenost, to je strah, to je sila, ki me žene, žene proč od vas, dedje, pradedje, proč od vsega, kar mi je bilo tako drago, milo in sveto.“

Jokaje je odšel v smer proti vasi Lipici. Zginil je v gostem smrekovem gozdu in z njim je izginilo vse. In kam je izginila čarobna Pecova ura? Bog vé!

Slovenske oddaje v radiu

NEDELJA, 27. maja:
7.15—7.45 Pester nedeljski spored
PONEDELJEK, 28. maja:
14.30—15.00 Poročila — Iz svetovne literature
TOREK, 29. maja:
14.30—15.00 Poročila — Domači zdravnik — Sodobna vprašanja
18.30—18.45 Pouk slovensščine
18.45—18.55 Koračnice
SREDA, 30. maja:
14.30—15.00 Poročila — Za gospodinjo — Za gospodarja
ČETRTEK, 31. maja:
14.30—14.35 Poročila
14.35—15.00 Za mladino
18.30—18.55 Koncert „Slovenskega tria“ iz Maribora
PETEK, 1. junija:
14.30—15.00 Poročila — Komentarji
SOBOTA, 2. junija:
9.00—9.30 Iz slovenske literarne zakladnice
NEDELJA, 3. junija:
7.15—7.45 Pestro nedeljsko jutro s kvartetom „Slavček“

KINO

Celovec - Klagenfurt

STADTTHEATER

Predstave ob 18. in 18. uri, ob ponedeljkih tudi ob 20. uri.

Do 24. V. »Der Meisterdieb von Paris«
Od 25.—28. V. »Es liegt was in der Luft«
Od 29.—31. V. »Kleines Herz in Not«

PRECHTL

Predstave ob 16.00, 18.15 in 20.30
Do 24. V. »La Paloma«
Od 25.—31. V. »Verrat in Schottland«

Beljak - Villach

BAHNHOFLICHTSPIELE

Predstave ob 12., 14., 16., 18.15 in 20.30, ob nedeljah in praznikih tudi ob 10. uri.

Do 24. V. »Tokio Joe«
Od 25.—28. V. »Seitensprünge im Schnee«

STADT-KINO

Predstave ob 16., 18. in 20. uri.
Do 24. V. »Paisa«
Od 25.—28. V. »Weg der Sünde«
Od 29.—31. V. »Mann ohne Gesetz«

NAGLUŠNI, POZOR!

Slušalne aparate, model VV šil. 954.—
Slušalne aparate model LV šil. 1350.—
dobite pri Radio Schmidt, Celovec,
Bahnhofstraße 22

KRISCHKE & Co.

CELOVEC - KLAGENFURT
Neuer Platz 12 in 8.-Mal-Str. 3
Blago za obleke, perilo, pletenine,
potrebščine za krojače in tapetnike

Kopalne obleke

v največji izbiri
Grüner
Celovec - Klagenfurt, Burggasse

Najboljši Sladoled

pri
FRANZ RAMUSCH
Celovec-Klagenfurt Paradaisergasse 2
(v poslopiju »Bezirkshauptmannschaft«)

+

Sporočamo žalostno vest, da je za vedno odšel od nas član našega uslužbenstva, gospod

Ludwig Skrutl

Dragi pokojni je bil zvest sodelavec našega podjetja in je umrl kot žrtev nesreče v našem kamnolomu dne 11. maja 1951 v 38. letu življenja.

Pokojnika smo pokopali 13. maja na domačem pokopališču v Žitari vasi.

Die Betriebsführung der Zellstofffabrik Rechberg
Die Gefolgschaft der Zellstofffabrik Rechberg

+

Globoko užaloščeni sporočamo, da je umrl naš spoštovani šef, gospod

Franz Haßlacher

Posestnik in lesni industrialec

na binkoštno nedeljo, dne 13. maja 1951, zjutraj, po kratki, težki bolezni, v 67. letu življenja sredi svojega uspešnega dela, ki ni bilo posvečeno le njegovi družini, ampak v izredni meri tudi nam vsem.

Našega dragega in zelo spoštovanega gospoda šefa smo v sredo, dne 16. maja ob 15.30 spremljali k večnemu počitku.

Die Gefolgschaft der Firma
Säge-, Hobel- und Elektrowerk
in Wetzmann (Inh. Franz Haßlacher)
Kötschach, Kärnten, und der
Forstverwaltung Pittersberg-Wetzmann
Kötschach, Gailtal.

Elektromotorji - elektroinstalacije
prosti vodi - elektr. naprave
popravila - gradnje in načrti

Ganz-elektrodelavnice Ing. F. Düllnig

CELOVEC - KLAGENFURT
Pischeldorferstraße 4 - Telefon 18-22

ZA POMLAD

v največji izbiri in v najkvalitetnejših znamkah

NOGAVICE
POLO-SRAJCE
PERILO za dame, gospode in otroke
VEZENINE VSEH VRST

v strokovni trgovini
MAX POLLANZ
KLAGENFURT, Obstplatz 7

Brisače za posodo š 4-90

poceni in dobro
V TRGOVSKI HIŠI
Hans Brunner
Celovec-Klagenfurt, Priesterhausgasse

Za polelje
kupite najugodnejše v Irgovski hiši

75 LET

Nova izdelava vsa popravila vsi sestavni deli

Prva koroška
izdelovalnica
harmonik

R. NOVAK

Celovec - Klagenfurt
Ebentaler Straße 7,
Telefon 14-82
Obus-post, Marionum
Eksport v vse dele sveta

Ia KOSE, SRPI, BRUSNI KAMNI
KLEPALNI STROJI,
vsi železninarski izdelki in vse potrebščine za gradnjo

pri
FRANZ NAPOTNIK
Celovec-Klagenfurt, Priesterhausg. 24, Tel. 34-47

Behe-ČEVLJI

BELJAK-VILLACH — WIDMANNGASSE 43
ITALIENER STRASSE 17
specialna izdelovalnica
ortopedičnih, športnih in
planinskih čevljev

HANS THOMASSER • Beljak - Villach
Widmann, 33

Opozorila naročnikom!

Zaradi zvišanja cen rotacijskemu papirju, barvam, kovinam in drugim tiskarskim potrebščinam ter radi zvišanja delavskih plač je bilo vse avstrijsko časopisje prisiljeno, da zviša naročnino s prvim majem in sicer do 50% sedanje naročnine.

Tudi uprava našega lista je zaradi gornjih razlogov prisiljena, da zviša naročnino „Našemu tedniku“. To zvišanje naročnine je stopilo pri drobni prodaji v veljavo z 10. majem t. l. in je cena posamezni številki od 19. številke naprej 70 GROŠEV. Kdor plača naročnino do konca junija tekočega leta za celo leto, plača samo po dva šilinga na mesec.

Od prvega julija naprej pa je naročnina za „Naš tednik“ mesečno tri šilinge.

Za inozemstvo je naročnina s poštno vred določena od 1. maja t. l. na tri USA dolarje letno za vse one, ki naročnine še niso plačali. Za one inozemske naročnike, ki so letos plačali že naročnino do konca leta, se cena ne spremeni.

Vse naročnike opozarjamo, da plačajo naročnino po položnici, katero smo priložili binkoštni številki.

Poceni, hitro in kvalitetno vam
izdela čevlje

KREBS (vodja Gustav Stare)
CELOVEC, BLUMENGASSE

RUDOLF SORZ

MESAR IN PREKAJEVALEC
Celovec / Klagenfurt, Fleischbankg. 5
priporoča svoje kvalitetne izdelke

MALI OGLAS

Otvoritev prakse. Dr. med. Rudolf Rinagel je otvoril zdravniško prakso dne 21. maja v Brdu ob Baškem jezeru (Egg a. Faakersee).

Priden, pošten krojaški pomočnik, begunec iz Slovenigrada. išče stalno službo nekje na Koroškem. Ima 4 leta pomočniške prakse za velike in male komade. — Naslov pri upravi lista.

Strokovna trgovina jeklenine
znamke Solingen in brusilnica
ZALOGA PRISTNIH

BERGAMO brusnih
karnov

Humbert de Cillia

BELJAK / VILLACH,
ob hotelu Central

KARL LODRON

vodilna strokovna trgovina
preproge — zavese — linolej —
blago za pohištvo — posteljne
odeje — žimnice — posteljnina

BELJAK / VILLACH
Lederergasse 12 — Tel. 49-81

Strokovna trgovina z urami

Kabler & Co.

BELJAK / VILLACH,
Unterer Kirchenplatz 4 Tel. 47-62

Lastna popravilnica,
nakitje, optika